

Fésüs Éva

MINIBOCS

FÉSÜS ÉVA

MINIBOCS

FÉSÜS ÉVA

MINIBOCS

BÁTKI LÁSZLÓ
rajzaival

AZ APOSTOLI SZENTSZÉK KÖNYVKIADÓJA
BUDAPEST, 1989

Lektorálta
Farkas Olivér

Minden jog fenntartva,
beleértve a bármilyen eljárással való
sokszorosítás jogát is

ISBN 963 360 493 1

A KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: FONYÓDI OTTÓ

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
1053 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS U. 1.

1 Már megint csúfolták! És nem is akárhogyan. Valamelyikük kitalált egy dalt, azt énekelték, de úgy, hogy zengett tőle az egész Köröskörül Erdő:

Hajlik a fűszál,
pici maci sétál!
Törpeszuper dörögő,
elkerülte az eső,
hihihi, hahaha,
mint a mákszem, akkora!

Hát ez mégiscsak sok! Igaz, hogy az esőt nem kedveli, de hogy ezért akkora volna, mint egy mákszem, az túlzás!

Kihúzta magát, úgy ment tovább az ösvényen, hátha észreveszik, mennyire megnőtt a délutáni árnyéka, és abbahagyják... De nem!

Minibocs, jól vigyázz,
meg ne csípjén a darázs,
mert ha orrod megdagad,
nagyobb lesz, mint te magad!
Minibocs, Minibocs,
Mini-Minibocs!

ljedtében az orrához kapott, majd futásnak eredt, mert már majdnem bekerítették a csúfolódó pajtások.

— Megállj csak! — ugrott elébe az egyik. — Igaz-e, hogy létráról szeded a földiepret?

— Nem igaz! Nincs is létránk! — kiabált rá haragosan, mire azok — ki tudja miért? — még jobban kacagni kezdtek.

Körülnézett, hogy hol találhat menedéket.

Ott, az a bükkfa jó lesz!... Felmászik egészen a tetejére, ahol eltakarják a lombok. Oda biztosan nem fognak utánakapaszkodni, mert ahhoz lusták. Lusták és ügyetlenek, csak a csúfolódáshoz értenek. Még Lomposka is, pedig ő aztán igazán nevetséges a fülébe akasztott fenyőtobozokkal. Mégis csodálják. Azt mondják rá: menő!... Még hogy menő? Valamirevaló bocs ne menő legyen, hanem cammogó! Ez az ő megmásíthatatlan véleménye...!

De azért elbőgte magát.

Akkor már fent ült a fán és levelet akart tépni, hogy betömje a fülét és ne hallja ezf a...

— Nézze meg az ember! — szólalt meg mellette valaki. — Mit akarsz itt, te gubanc? Nem látod, hogy ez az én címfestő műhelyem?

— Nem vagyok gubanc! — akarta mondani, de amint körülnézett, úgy meglepődött, hogy még a sírás is a torkába szorult. Csak hüppögött hangta-

lanul, úgy bámult az előtte termett mókusra. Most vette észre, hogy körös-körül díszes, kacskaringós feliratokkal teli táblák száradnak az ágakon.

— Látom! — bökte ki végre, azután — hadd lássa az a mókus, hogy ő már tud olvasni — hangosan betűzni kezdte őket:

„Hangyaboly-szolgálat...”

„Panorámás ürgelyuk kiadó!”

„Hörcsögöknek?... Pofazacskós tejet!”

„Lombtalanítást vállal hernyó-brigád!”

A feje felett pedig virágmintás cégtáblát himbált a szél:

„SETREPETI, ERDEI CÍMFESTŐ ÉS HIRDETÉSPINGÁLÓ”

— Nahát! — csodálkozott, és már a maradék könnyeit is lenyelte. — Ez te volnál?

— Én bizony! — felelte önérzetesen a mókus —, mert az egész Köröskörül Erdőben csak nekem van valódi mókusecsetem...!

Ebben a bocs nem is kételkedett, mégis időbe telt, amíg annyira összeszedte magát, hogy be tudott mutatkozni.

— Én pedig ifjú Brummantó Kázmér vagyok. Ez a legszebb név az egész Mackófüreden, mégis Mini-bocsnak csúfolnak a pajtásaim.

A mókus elnyomott egy kis kuncogást, amint a jövevényt végigmérte.

— Mitagadás, ritkán látni ilyen parányi medve-bocsot.

— Szóval te is kinevetsz?

— Ostobaság volna. Arról senki sem tehet, hogy mekkora, mint ahogyan arról sem, ha pisze, ha kopasz, vagy tüskés, mint a sün. De arról igenis mindenki tehet, ha bántja a másikat.

Ez jólesett a bocsnak, mégis újra szipogni kezdett.

— Bezzeg, ha Brummantó apu itthon volna, senki sem merne kicsúfolni! Csakhogy ő még Gyertyaszentelőkor kiment körülnézni, hogy milyen idő várható, és azóta nem jött vissza. Pedig már nyílik a vadrózsa és itt a nyár...

A mókus kíváncsi lett.

— Nem is sejtitek, hová mehetett?

— Nem, mert egy hózápor betakart minden lábnyomot.

— És nem is írt nektek a mackópapád?

— Télen nem lehet levelezni, mert nincs levél! —

oktatta ki a bocs a mókust. — Most meg már hiába lesi Brummantó anyu mindennap az erdei postásokat, sohasem hoznak egyebet, csak a jánosbogár-számlát. Pedig ha tudnád, milyen erős medve az én apukám! Egyszer hazahozott egy egész málnabokrot tövestől!... És most sohasem hoz!...

Akkorát sóhajtott, hogy feldőlt egy festékes makkhéj-pohárka, de Setrepeti a nagy együttérzéstől nem is vette észre.

— Szegény Minibocs!... azazhogym ifjú Brummantó Kázmér... — helyesbített gyorsan. A kicsi bocs nagylelkűen legyintett:

— Mindegy! Amúgy is mondhatod, már megszoktam. A testvéreim is Minibocsnak szólítanak, mert úgy rövidebb.

— No lám, hát testvéreid is vannak?

— Igen. Barnabocs a bátyám, Tarkabocs a nővérem. Barnabocs nagyon komoly ám! Ha megnő, mézvegyész szeretne lenni!

Setrepeti csettintett a nyelvével.

— Ejha!... És Tarkabocs?

— Ő fehér gallért visel a barna bundáján. Azért tarka.

A mókus szeme felcsillant.

— Azt hiszem, őt már láttam. Sokat nézegeti magát a tó tükreben.

— Mint a lányok általában. De azért rendes. Mindig segít Brummantó anyunak a málnalekvár befőzésnél és a mézcsurgatásnál.

Setrepeti újra csettintett.

— Méz!... Ha tudnád, mennyire szeretem!

— Eredj már! Te mókus vagy, neked mogyoró való, meg tobozmag.

— De én mézzel szeretném enni! — erősködött a mókus. — Csakhogy nem tudok magamnak szerezni, mert nagyon félek a méhektől.

— Azokat én sem kedvelem — ismerte be a bocs —, de ha a barátom lennél, hoznék neked.

— Máris a legjobb barátod vagyok! — nyújtotta Setrepeti festékes jobbát Minibocs mancsa felé, és mivel komolyan gondolta, hozzátette: — Akkor is, ha nem éred fel a mézecskes odút!

2 Brummantó anyu reggel óta ott ült a konyhaasztalnál és költségvetést készített. Ez azt jelentette, hogy egy lapulevéltre rákörmölte mindazt, amire a bocsainak meg a medve-háztartásnak szüksége lenne, és azt is odakörmölte, hogy mi mennyibe kerül ezen a nyáron. A hosszú számoszlopot összeadta, s amikor meglátta, hogy mennyi jött ki, a fejéhez kapott és a lapulevelet összetépte. Azután töprengve, dörögve újrakezdte az egészet, természetesen mindig kihagyva valamit abból, ami eleinte szükségesnek látszott, de később egyre kevésbé ítélte annak. A számoszlop lassan összezsugorodott, a konyha viszont megtelt eldobott lapulevelekkel és a fejhez kapkodást mégsem lehetett abbahagynia.

Gondját a behallatszó, vidám pintyőkeszó sem oszlatta el. Nem hallotta, hányat kiáltott a kakukk, sőt az erdőn átfutó záporosőt sem vette észre.

Máskor minden eső után kikönyökölt az ablakába, lesni a csigapostást, de ma már csak ezüstös nyomát vette észre. Szerencsére Házahuzi bácsi sohasem sietett, inkább minden leánykőkörcsinnél megállt udvarolgatni egy keveset. Brummantóné most is három medvetoppanással utolérte.

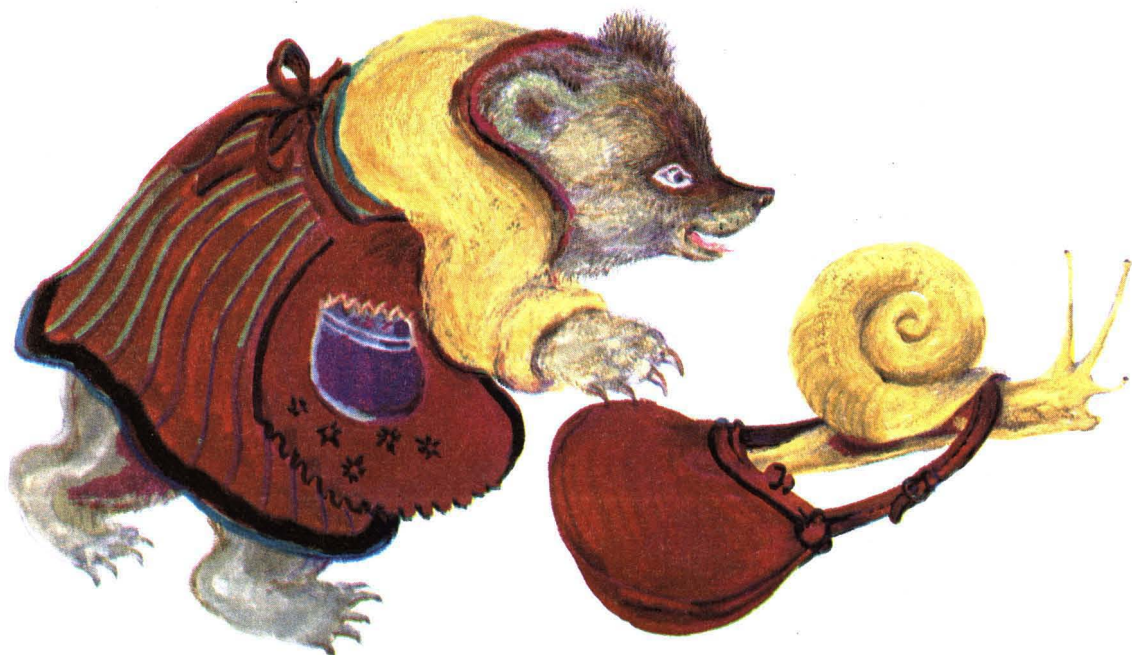
— Ejnye, Házahuzi, hát már be se köszön hozzám?

— 'szen kívánnék én jó napot, de minek, mikor ma sem hoztam semmit — mentegetőzött a postás.

— Rettenetes! Pedig úgy reménykedtem...

— Tán a postagalambtól kéne megtudakónia, hogy gyűtt-e légipóstán levele.

— Már kérdeztem. A sürgönyhordó gyíkot is mindennap megállítom, de semmi hír.

Házahuzi bácsi együttérzőn nyújtogatta a szarvait:

— Hát ez baj. Nagy baj, kérem. Nagyobb, mint a szárazság!

Brummantóné folytatta a panaszkodást.

— A hirdetésemre sem kapok választ, amit betettem az erdei lapokba, hogy kaptártakarítást vállallok. Senki sem akar alkalmazni.

— E' kis protekció kéne! — hunyorított Házahuzi bácsi, de Brummantóné szomorúan rázta a fejét:

— Ugyan kihez fordulhatnék? Sehol egy lompos jó barát, sehol egy tányértalpú rokon. Nincs támaszom, amióta eltűnt az én Brummantó párom.

Köténye csücskét a szeméhez emelte, mire a csigapostás még mélyebb együttérzéssel próbálta vigasztalni.

— Megértem én; kérem szépen. Mink éppen így vótunk Csigá-Zsigá öcsémme.

Brummantóné meglepődve kapta fel a fejét:

— Annak is nyoma veszett?

— Úgy ám! Eccer fölmászott egy szép, nagy fej káposztára, oszt véletlenül elszállították egy étkez-débe.

— És mi történt vele?

— Tizenöt évig gyűtt hazafelé!... Hát azért mondom, nem köll keseregni!...

Brummantóné most már az egész fodros köténye elejét a szemére borította, úgy zokogott, Házahuzi pedig fejcsóválva indult tovább:

— Ki érti ezt a medvenépet? 'szen úgy megvigasztaltam!...

Honnan is tudta volna, hogy Brummantóné egyetlen vigasza ebben a helyzetben a nagy családi mézesbödönben rejlik? Hogy csak egy csepp aranyszínű méz édessége tudja valamelyest enyhíteni bánatának keserűségét?! Azazhogy... tudná... Mert amint kissé lecsillapodva a bödönbe pillantott, rémülten csapta össze a mancsát.

— Te hatszögletű méhviasz! Még csak ez hiányzott!... Tarkabocs! Barnabocs! Kázmér! Ide hozzám, de gyorsan!

Jöttek a bocsok, lélekszakadva. Azt hitték, valami jó hírt hallanak. Tarkabocs meg is kérdezte mindjárt:

— Miért hívtál minket, Brummantó anyu? Talán mégis elmegyünk nyaralni?

Brummantóné hangja azonban hamar lehűtötte a lelkesedésüket.

— Nyaralniiii?... Örülök, ha itthon szűkösen megélünk. De ha ti ilyeneket csináltok...!

A két nagyobbik bocs csodálkozva összenézett.

— Mit csináltunk?

— Alig van méz a bödön alján. Melyikőtök torkoskodott?

— Én igazán nem — felelte Barnabocs. — Én egész délután tanultam.

— Én sem! — bizonygatta Tarkabocs. — Én mostanáig szamócát szedegettem.

— Hát te, Kázmér? — szólította Brummantó anyu a legkisebbik bocsát, aki meglapult a másik kettő háta mögött és csak annyit mondott: brumm!... s azt is olyan halkán, mintha szű percegett volna valahol a fában. Brummantó anyu tüstént gyanút fogott.

— Mutasd a mancsodat!... Hiszen csupa ragacs! Tarkabocs és Barnabocs összenéztek az öccsük feje felett.

— Szégyelled magad!

Ettől végre Kázmérnak is megjött a hangja. Hevesen tiltakozott:

— Én nem is torkoskodtam! Hidd el, Brummantó mami! Igazán nem!

— Még füllentesz is? Ó, ó, mit kell megérnem!

Tarkabocs szemrehányóan kérdezte:

— Miért búsítod mackóanyut?

Barnabocs pedig okoskodva tette hozzá:

— Tudhatnád, hogy be kell osztania a mézet, különben elmehetünk gyantát nyalogatni.

Kázmér ilyenkor kimondottan utálatosnak találta Barnabocsot, ezért nem is nézett rá, csak Brummantó anyut kérlelte, hogy hallgassa meg végre, de most meg Tarkabocs szólt közbe, hogy: — A mackónadrágodat is elszakítottad!

Na, tessék! Ennek is most kell árulkodnia! Brummantó anyu szörnyülködése nem ismert határt.

— Nem megmondtam százszor, hogy ne mássz fára?

— Hová bújjak, amikor mindenki csúfol?

— Azért csúfolnak, mert haszontalan kis bocs vagy. Piszkos a körmöd, bogáncsos a bundád...

— Az erdei gyerekek szórták tele!...

— ...és ráadásul feleselsz! Még dörmögni sincs kedvem, ha arra gondolok, hogy legfeljebb hangyász medve válik majd belőled.

Kázmérből kitört a méltatlankodás.

— Azért sem leszek hangyász medve! Fél fejjel nagyobb leszek, mint az apukám! Setrepeti, a mókus is azt mondta.

Brummantó anyu újra összecsapkodta a mancsát.

— Mókus??... Borzasztó! Most meg ilyen komolytalan népséggel barátkozol?

— Egyáltalán nem komolytalan — kelt védelmére Kázmér az új barátjának és dicsekedve sorolta: — Erdei címfestő, pingáló, mázoló, meg minden! Azt a táblát is ő festette, hogy „Mackófüred”! Meg azt is, hogy „Szemeteini tilos!” ... Bizony. És ő az én barátom.

Körülnézett, hogy lássa a hatást, és mert végre mindenki komolyan figyelt rá, kissé halkabban bevallotta:

— Neki vittem a mézet.

A testvérbocsok már majdnem megilletődtek, de sajnos, Brummantó anyu másképpen fogta fel a dolgot:

— Még egy mókust is etessek?

— Nem fogadta el ingyen... — kezdte magyarázni Kázmér. — Én is kaptam tőle valamit...

Tarkabocs elkuncogta magát.

— Talán egy marék lyukas mogyorót?

Ha nem szólal meg valaki ebben a pillanatban a barlang előtt, Kázmér alaposan belecsípett volna Tarkabocsba, de az a valaki erélyesen be is kopogott, úgy kiáltotta türelmetlen hangon:

— Jó napot!... Alusznak?... Megérkeztünk!

— Hát ez meg ki a csoda lehet?

Brummantóné mézesbödönről, mókusról, mindenről megfélemezve indult az ajtó felé. Majdnem összekoccant a feje a küszöb előtt toporgó, puccosflancos, nagykalapos róka-asszonyssággal. Körülötte csomagok tucatja, egyik kezében kalapdoboz, a másikban vadonatúj pásztortáska-rádió. A körme fényes, a hangja méltatlankodó.

— Azt hallottam, hogy Mackófüreden tárt karokkal várják a fürdővendégeket, itt pedig még a csomagjaimat is magamnak kell cipelnem!

— Nem értem... — hebegett Brummantóné.

— Mit nem ért? — toppantott ingerülten a róka-asszonysság. — Nézze csak, mennyien tolongunk ideki!...

— Vidra úr, a híres halszakértő... Mellette Őzembőzemék!... Torzon-Borzék!... És Menyétke!... De a

legelső én vagyok, én, Nagyrókáné Kotorékváraljáról! Déli fekvésű barlangot kérek és napraforgó tálcán ágyba reggelit! Na, beenged már végre?...

És benyomult az ajtón, temérdek csomagját kapkodva, mielőtt Brummantóné egy szót is szólhatott volna.

Őzembőzerné szinte bocsánatkérően lépett a nyomába:

— Mi nem vagyunk ilyen igényesek, mackóné. Mi csak az étvágytalan őzgidánkat hoztuk el, nyaralni.

— Énhozzám?

— Természetesen. Hiszen ki van írva!

— Micsoda???

— Jaj, mamí! — szólalt meg ebben a pillanatban Kázmér. — Kint felejtettem a táblát, amit Setrepeti adott, hálából a mézért.

Brummantóné úgy fordult ki a barlangajtón, mint a forgósél. Odakint, a barlang falához támasztva, virágdíszes tábla hirdette akkora betűkkel, hogy csak a hetedik határban tollászkodó vakvarjú nem vette észre:

„ERDEI
FIZETŐVENDÉG
SZOLGÁLAT!”

— Menten elájulok! — kapott a szívéhez Brummantóné, de addigra már Tarkabocs és Barnabocs is mellette álltak és egymás szavába vágva lelken-deztek:

— De mami, hiszen ez nagyszerű! Jó nagy a barlangunk, sokan elférnek benne!

— Fizetnek majd és lesz sok-sok mézünk!

— Én takarítok, te meg főzöl nekik!

— Én beviszem a vendégek csomagját!

— Éppen ideje — mondta Torzon-Borz úr, és egy hatalmas, kukoricamintás bőröndöt mindjárt Barnabocs mancsába nyomott.

— Hát te? — fordult Brummantóné a legkisebbik bocsához.

- Én kikapok ... — pislogott bűnbánóan Kázmér.
- Dehogysis kapsz ki, drága kis bozontom! — tört ki hirtelen mackó mamiból az örömkíáltás. — Hiszen most egy csapásra megszűnik minden gondom! ... Tessék, tessék, kedves vendégek, fáradjanak beljebb! Érezzék jól magukat Mackófüreden! Nincs ennél szebb hely a világon. Jó levegő, tiszta vizű tó, kényelmes barlang, elsőrendű kiszolgálás! ...
- De azért Kázmér is csinálhatna valamit! — jegyezte meg Tarkabocs, enyhe irigységgel.
- Hát persze! — derült fel a kis bocs képe. — Már is szaladok és mindent elújságolok Setrepetinek!

3

Soha még ilyen nyarat!...

Setrepeti nem győzött álmélkodni, és valahányszor csak lepillantott a bükkfaágról, megdörzsölte a szemét, mert azt hitte, álmodik.

Odalent, az erdei tóban vidám népség hancúrozott reggeltől estig, vagy hűsölt a parti lombornyók alatt. Az Evetke család nyírfakérgen csónakázott, vidráék vízilabdáztak, s a víz tükreén káprázatos fogócskát játszottak a napsugár tündérek. Alkonyatkor pedig, amikor sötétkék fátyolba burkolóztak és titkokat suttoztak egymásnak a fák, Brumman-tóék barlangja körül felragyogtak a jánosbogár-

fények és megszólalt a tücsökzene. Őzgidák, borz-csemeték, süngyerekek ilyenkor már aludni mentek — de Nagyrókáné táncra perdült a medvetalppal simára döngölt teraszon, és annyi érzéssel járta a bolha-rázogatóst, hogy csakhamar a többi vendég is kedvet kapott a mulatsághoz.

Vidra úr felkérte Borznét, Torzon-Borz úr pedig Sündörögi Sünné asszonyságot vitte táncba — no persze, három lépés távolságot tartva.

Őzembőzemék elérzékenyül-
ve néztek össze egy harmat-
gyöngyös pohár felett, mert
eszükbe jutott az ifjúságuk.
Menyétke a sarokasztalnál ka-
kukk-tojásból rántottát evett,
amit Tarkabocs szolgált fel, fe-
hérkötényesen, fehérbóbitásan.

A gyöngeszívű Nyulambulam kisasszony, aki csalódott egy hibátlanul hitt káposztafejben és orvosi tanácsra jött ide üdülni, már csöppet sem szomorkodott. Megvigasztalták a tóparti szél sóhajában lengő virágillatok.

Senki sem bántott senkit, mindenki elégedett volt, és ettől éjjel-nappal gyönyörű lett a világ!...

Brummantóné is felvidult. Egyre gyakrabban dűnnyögött valami régi medvenótát a tányértalpú kedvesről, akit szüntelenül hazavárnak. Váratlanul jött a szerencse — miért ne toppanhatna be váratlanul az ő mackó-párja is?

Bent a barlang-konyhán már kora hajnalban sütötte a temérdek mézespogácsát, szűrte a málnaszörpöt és főzött martilapu zsenge leveléből olyan főzeléket, hogy még Nagyrókáné is kétszer vett belőle, pedig vigyázni akart az alakjára. Ő volt az egyetlen, akinek a kívánságait nem győzték teljesíteni. Egy verőfényes reggelen például azt vette a fejébe, hogy napszúrást kap a strandon, hacsak nem hoz neki Minibocs azonnal egy sárga somvirág napernyőt a sarki bokorból. Hiába mondták, hogy a som már régen elvirágzott, Nagyrókáné biztosra vette, hogy neki akkor is adnak a pult alól, mert olyan híres libagégész és tyúkszemész a férje!... Igaz is, mikor lesz már szabad az a telefon, hogy felhívhassa?

A virágtölcséres, tavikagylós telefon külön büszkesége volt a Brummantó barlangnak. Barnabocs kezelte, aki portássá lépett elő, mert több nyelven dörmögött. Most éppen sajnálkozását fejezte ki valakinek, amiért már csak nyár végére tudnak szobát adni, ha sárgulni kezd a juharfa-levél.

— Nagyon sajnálom, brumm! de még egy ökörszemet sem tudunk elhelyezni.

— Ki volt az? — nézett ki Brummantóné a konyhából.

— Egy bölömbika Nádakerekről. Szerette volna itt tölteni a hétvégét.

— Nahát illet! Már a nádakereki madárnép is hírét vette Mackófürednek?

— A te nagyszerű vendéglátásodnak, mami! Ugye, boldog vagy?

Brummantóné felsóhajtott:

— Ahhoz más is kellene... De már az is valami, hogy nincs gondunk, és ha ezt a vidám társaságot látom a tóparton, szívemből örülök.

Kázmér meg annak örült, ha ide-oda szalajtották, mert ilyenkor mindig meglátogatta Setrepetit és együtt nyalogatták a mézet, amiből most már

bőven jutott a mókusnak is. A sombokor felé menet ezúttal is felmászott a bükkfára, és lelkesen számolt be barátjának a fürdővendégekről.

— Képzeld, ma reggel megjöttek Agancsosék. A bácsit nagyon megviselte az idei agancs-váltás és itt akar pihenni. Reggel én fényesítettem ki a patáját!... Ott sétál!... Ugye, hogy ragyog?

Setrepeti elismerően bólogatott. Kázmér folytatta:

— A süngyerekek most tanulnak a papájuktól úszni. Odanézz! Ott pancsolnak!... A néni meg a parton sündörög...

— Vidra bácsi tegnap akkora halat fogott, hogy nem fért volna be a konyhaajtón, ezért inkább elengedte!...

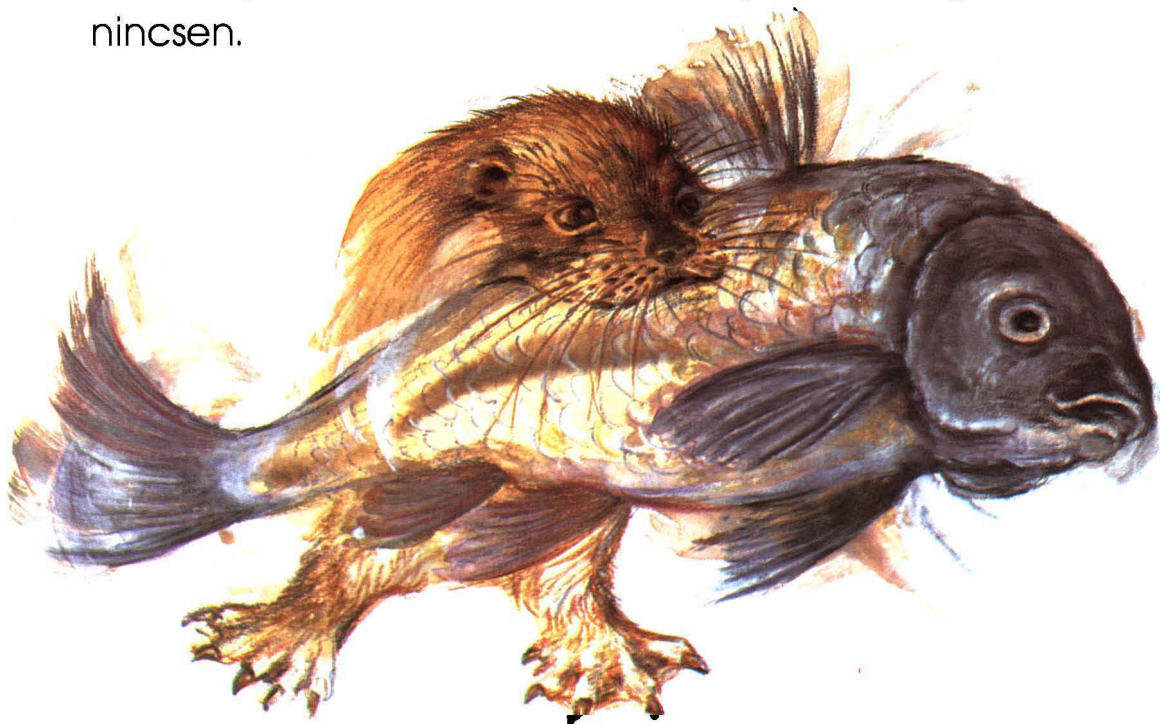
— Az őzgidának úgy megjött az étvágya, hogy elrontotta a gyomrát. Jaj!... Nekem is fáj a hasam, mert minden ételt megkóstolok, mielőtt Tarkabocs az asztalra teszi.

— Ha szükséged lesz segítségre, csak szólj nekem!
— ajánlkozott a mókus, aztán újra a napfényben tündöklő tó felé fordult, majd hirtelen csodálkozva felkiáltott:

— Hát az meg miféle szerzet lehet?

A parti bozótból egy felettébb furcsa külsejű idegen csörtetett elő. Foltos tarisznya az oldalán, elnyűtt ellenzős sapka a fején, és messziről is látszott, hogy rügyfakadás óta nem mosakodott.

— Pfuj! — mondta Kázmér. — Ilyen vendégünk nincsen.

— Akkor biztosan csak idetévedt. Az ösvényt sem leli. Mindjárt letapossa a nefelejcseket!

— Még csak az hiányzik! — pattant fel Kázmér. — Megyek és megmutatom neki, merre van az amarra!

— Jó, jó, de azért légy óvatos! — intette Setrepeti — és ne feledkezz meg a napernyőről, mert delelőn áll a nap, és úgy látom, hogy Nagyrókáné már toporzékol a barlangotok előtt!...

4 Nagyrókáné csakugyan kijött a béketűrésből. Fel-alá futkosott a muskátlis teraszon, és valahányszor megfordult, mindig lesodort valamit lobogó farkával az asztalokról.

— Nem elég, hogy Kotorékváralja egész délelőtt mással beszél — visítozta —, még egy napernyőre is órákat kell várnom! Ha nem fogyókúráznék, menten megharapnék valakit!

— Nyugodjék meg, asszonyom! — csillapította Brummantóné. — Minibocs mindjárt itt lesz. Addig kóstolja meg ezt a finom, hideg málnaszörpöt!

— De hát már akkor elment az a kis gubanc, amikor kinyílt a mezei ticszem!

— Lehetséges, hogy leltároznak a bokorban... Már kezdenek érni a bogycsok rajta.

Brummantóné azt se tudta, mivel vigasztalja izgatott vendégét. Ráadásul már ő is aggódni kezdett, hogy hol késik ennyit az a kis haszontalan. Ebédidő van, teríteni kéne; Tarkabocs jogosan duzzog, amiért Kázmér sohasem segít neki.

Nagyrókáné végre kimerülten belevetette magát egy nyugágyba, és bekapcsolta pásztortáska-rádióját, hogy meghallgassa kedvenc műsorát: egy tyúkhúrra írt hegedűversenyt.

Brummantóné fellelegzett! Gyorsan befordult a konyhába, hogy kivegye a sütőből a harmincadik

tepsi mézespogácsát, amikor megjelent az ajtóban Kázmér. Lélekszakadva futott idáig, úgy kiáltotta:

— Itt vagyok... mami!...

Elfulladt a hangja, és nem is folytathatta, mert Brummantóné csípőre tett mancsokkal elébe állt:

— Nézze meg a barnamedve! Hol csavarogtál? Meghozta-e a somvirág napernyőt?

— Azt elfelejtettem — lihegte Kázmér, és még csak megbánást sem mutatott miatta.

— Teringettét! Ugye, már megint fára másztál? Ne is tagadd, látom a nadrágodon!

— Én nem tagadom! — ragyogott vissza Kázmér ártatlan szeme az anyai szigorra. — És a virágernyőért is el akartam menni, de közbejött egy idegen, aki minket keres.

— Miféle idegen?

— Csupa sörté és akkora kiálló foga van, mint a piszkavas!

Brummantóné akaratlanul elnevette magát:

— Jaj, te oktondi! Az nem fog, hanem agyar, és az illető bizonyára vaddisznó. Miért nem mondtad neki, hogy nincs hely?

— Mert nem nyaralni jött. Azt mondta, hírt hozott a papáról!

Brummantóné a szívéhez kapott.

— Hatalmas hegyoldal!... Hol van?

Formátlan árnyék vetődött a napos konyhakőre és az ajtóban megszólalt az árnyék tulajdonosa.

— Itt vagyok! — Aztán beljebb lépett, nagy dobantással, és önérzetesen tette hozzá: — Szeretesörte, köztiszteletben álló erdei remete, személyesen!

— Ó! — mondta Brummantóné, és egyelőre több hang nem jött ki a torkán, akkora áhítat fogta el a köztisztelettől. Barnabocs és Tarkabocs szólaltak meg helyette, mert addigra ők is ott termettek, de ők is csak annyit mondtak, hogy „nini!” Még sohasem láttak remetét. Azt hitték, remete szokás, hogy a jövevény nem vette le a sapkáját, sőt az is, hogy a sörték kesze-kuszan, gondozatlanul, szerteszét álltak rajta. Nagyon meg voltak illetődve.

Brummantóné végre összeszedte magát és buzgón törölgetni kezdett egy széket:

— Foglaljon helyet nálunk, remete úr!

A vaddisznó szúrós szemmel ránézett:

— Nemdebár özvegy Brummantónéhoz van szerencsém?

— Csak Brummantónéhoz... Ugye, így gondolta?

— Nem, kérem! — válaszolt komoran a vendég.

— Én özvegy Brummantónét keresem!...

Azzal ráereszkedett a konyhaszékre, mint egy szikla, ami nem is akar onnan elmozdulni.

Nagyrókáné a teraszon hirtelen hamis hangot hallott a zenébe csendülni. Először egyet, aztán egyre többet. Mérgesen megrázta a pásztortáskarádiót. Akkor jött rá, hogy a furcsa hangok máshonnan jönnek. A tóparton is ráfüleltek a vendégek. Félbeszakadt az önfeledt pancsolás, labdázás, csónakázás. Egyetlen felhő sem volt az égen, mégis vihar előtti lett a csend, csak a barlangkonyhából szűrődött ki keserves sírás hangja. Nagyrókáné az ablakhoz lopakodoit és bekukucskált.

Odabent Brummantóné hol mélyen a kötényébe hajtotta az arcát és abba potyogtatta könnyeit, hol a mennyezetre emelte fel könnyáztatta tekintetét, úgy sopánkodott.

— Ó, én drága mackó-párom! Hát nem camogsz többé a málnás hegyoldalon? Hát nem pattogtatod a körmödet a fatörzseken?...

A két nagyobbik bocs időnként vinnyogó sírással vágott közbe:

— Brühühüüü! Szegény Brummantó apu!

Belekapaszkodtak az anyjuk szoknyájába, úgy zokogtak, csak a legkisebbik állt csöndben a sarokban. Az a gézengúz!... Nagyrókáné alig bírta tűrtőztetni magát, hogy be ne rohanjon megcibálni a fülét, de ekkor megszólalt az asztalra könyöklő vaddisznó:

— Bizony, nagy csapás, de most már bele kell törődniök.

Brummantóné sírása lassan szipogássá halkult, csak a vállát emelgették még a sóhajtasok:

— Megszakad a szívem, ha arra gondolok, hogy holmi orvadászok vették célba... Mondja, kedves Szeretesörte, egészen biztos, hogy azok voltak?

— Bármily nehéz is kijelentenem, sajnós, igen!

— Rettenetes! Még ha tisztességes vadászok lettek volna!...

Az ablaknál leskelődő Nagyrókáné megborzongott. Szörnyű, hogy mik vannak! És akkor az a parányi medve-palánta, ahelyett, hogy illendően reszketne, odaáll az anyja elé és kotnyelesen azt mondja:

— De mami, hiszen aznap nem is hallottunk puskalövést!

A vaddisznó rosszallóan ránézett:

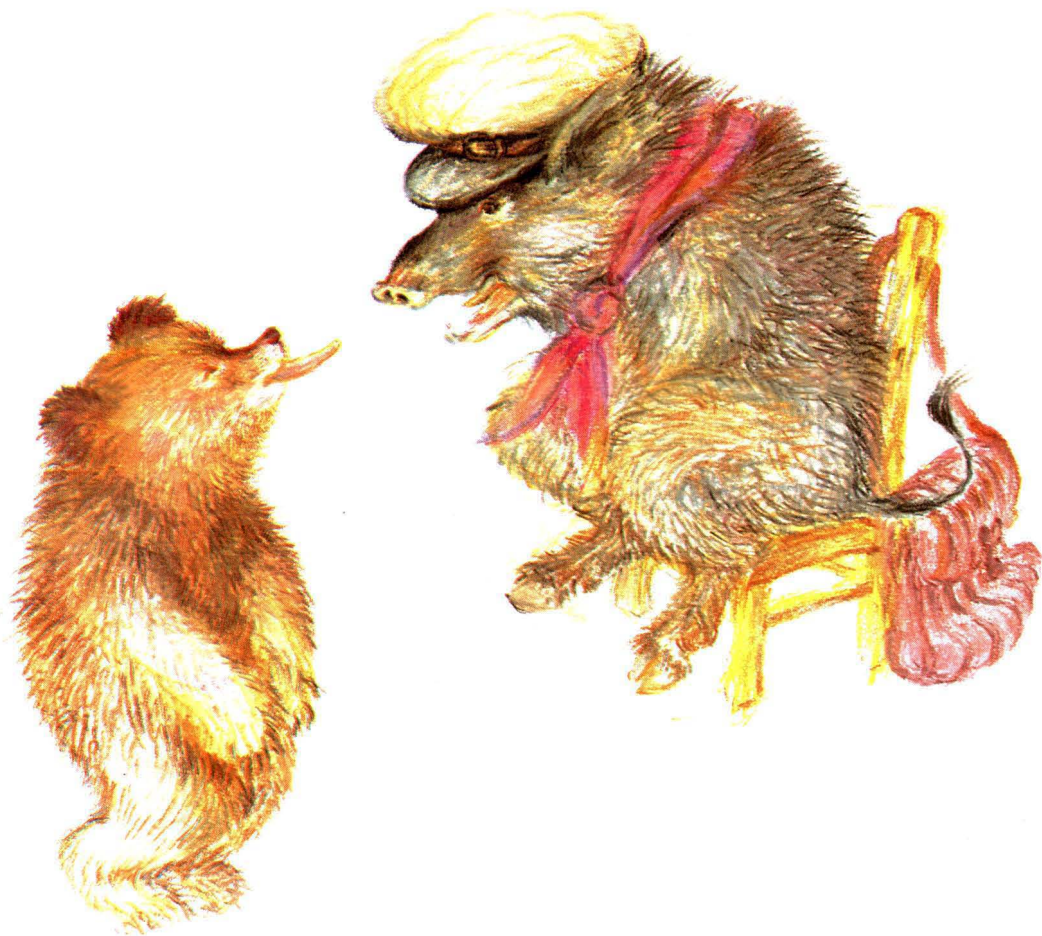
— Ahhoz képest, hogy ilyen kicsi vagy, túl nagy a nyelved!

— Ekkora! — mondta Kázmér és kiöltötte: — Beeee!...

A vaddisznó képe veszedelmesen elvörösödött a sörték alatt. Brummantóné ijedten szólt rá a bocsára:

— De Kázmér! Hogy viselkedsz a bácsival?

— Ő emlegette a nyelvemet, hát megmutattam. Most Brummantóné pirult el, szégyenkezve.

— Kérem, bocsásson meg neki! Ő a legkisebbik bocsom és vele van a legtöbb bajom.

— Megbocsájtottam, asszonyom! — rőfögte nagylelkűen Szerkeszörte. Brummantóné hálásan pillantott rá és leült vele szemben az asztalhoz.

— És mi történt azután, amikor az én szegény Brummantó párom sebesülten, golyótól találva betámolypgott önhöz?

— Természetesen befogadtam. Feláldoztam remete nyugalmaat és mindaddig ápoltam, amíg nyomára nem bukkantak az ebek.

— Micsoda szív! — lehelte elérzékenyülve Brummantóné, mire a vendég nagylelkűen legyintett.

— Ugyan kérem, ez nálam természetes. Sajnos, többet nem tehettem érte, mert azután már a magam bőrét kellett mentenem. Mielőtt azonban búcsút vettünk egymástól, szavamat adtam, hogy teljesítem az utolsó kívánságát.

Tarkabocs izgalmában belekotyogott a nagyok beszédébe.

— Üzent valamit a papa?

— Igen! — bólintott Szeresörte és egy kis hatásos szünetet tartott. — Azért hagytam el a kényelmes sűrűséget, azért bolyongtam ide-oda, hogy megtaláljam a családját és teljesíthessék az ő végakaratát.

— Mit kívánt tőlünk az én drágám? — sürgette Brummantóné, és úgy érezte, mindenre képes volna, még talán arra is, hogy bedugja a fejét a vadméhek zengő odvába. Szeresörte azonban nem ilyen kívánságot közvetített, hanem megköszönlte a torkát és így szólt:

— Hálából azért, mert én olyan jó voltam hozzá, megparancsolta, hogy engem Brummantóné aszszony kedves vendégként befogadjon, és amíg csak élek, minden jóval ellásson, tejben-vajban fürösszön!

No, erre aztán senki sem számított! Minibocs szólalt meg legelsőnek.

— Mást nem üzent??...

— Hallgass! — riadt fel Brummantóné, a vaddisznó pedig szabadkozva folytatta:

— Sokáig töprengtem, hogy igénybe vehetem-e vendégszeretetét, de azután beláttam, hogy egy ilyen kiváló medve végakarátát teljesíteni kell. Ott hagytam tehát boldog, bölcselkedő magányomat és itt vagyok!

— Milyen finom vaddisznó! — gondolta magában Nagyrókáné az ablak alatt, Brummantóné pedig elszánt boldogsággal biztosította Szeretesőrtét arról, hogy természetesen, örömmel befogadja. A remete azonban nem kívánt vak bizalmat. Kotorászni kezdett a tarisznyájában, és előhúzott onnan egy tarka holmit.

— Nehogy kételkedjenek a szavamban, Brummantó úr ezt is rám bízta. Ráismernek-e?

— Hogyne! — kiáltott Barnabocs —, ez a papa mackónadrágtartója!

— Ezer közül is megismerném — kapott utána Brummantóné —, hiszen a tulajdon mancsommal hímeztem neki!... Hadd simogassam meg legalább ezt, ha őt magát már soha többé...

Elcsuklott a hangja.

— Én is meg akarom simogatni! — kiáltott Tarkabocs.

— Én is! — csatlakozott hozzá Barnabocs, csak Kázmér nem mozdult meg.

— Gyere no, nem haragszom, te is megsimogathatod! — hívta Brummantóné, de Kázmér csak nézett maga elé nagy durcásan, úgy morogta:

— Én nem simogatom meg!

Brummantónét szíven ütötte a dacos szó.

— Látja, kedves Szeretesörte úr, milyen önfejű?

A vaddisznó megértően bólogatott.

— Bizony, hiányzik az apai szigor!

Tarkabocs meg akarta mutatni, hogy ő jobb és okosabb. Dorgálni kezdte a kisöccsét, mint egy nagy.

— Minibocs, nem szégyelled magad?

— Nem!

— Egyetlen könnyet sem ejtesz Brummantó apuért?

— Nem!

— Legalább az orrodát fújd ki!

— Nem fújom!... Nincs mit!

— Hát ez hallatlan!

A méltóságteljes remete rácsapott az asztalra:

— Majd én megmutatom, hogyan kell az ilyen kölyköt megpuhítani!

Felállt és fenyegető rőfögéssel közeledett Kázmérhoz, hatalmas agyaraival.

— Hallod-e, te engedetlen gubanc! Sirasd apádat, mert különben...

Be sem fejezhette, Kázmér félreugrott előle.

— Azért sem siratom! Ha Szertesörte bácsi elszaladt, amikor jöttek az ebek, akkor honnan tudja, hogy ővele mi lett?...

Nagyrókáné ebben a pillanatban leverte egy cserép virágot az ablakpárkányról, de senki sem hallotta meg, mert a remete végleg kiesett a szerepéből és valódi vaddisznó módjára dúlni-fúlni kezdett.

— Hát ez már több a soknál! Húúú!... Egy ilyen kis senki-semmi merészel kételkedni az én szavamban? Én kíméletes akartam lenni, Brummantóné asszony, de ez az arcátlan bocs kihozott a sodromból!... Hát jó!... Tudják meg valamennyien, hogy a boldogult Brummantó úr bundája ágyelő a tótágasi erdészlakban! Szobadísz lett belőle! Szőnyeg!...

5 Ezen a napon késett az ebéd Mackófür-
den és közben a harmincadik tepsi pogá-
csa is odaégett. De ez még semmi!...

Sündörögiék meglepődve tapasztalták, hogy az asztaluknál egy hatalmas vaddisznó terpeszkedik. Ők már oda se fértek. Sün papa nyomban égnek meresztette valamennyi tüskéjét, hogy megleckéztesse az idegent, de Brummantóné minden áldozatra készen közbevetette magát és esdve kérte a vendégeit, hogy fogadják barátságosan az új vendéget. Elcsukló hangon jelentette be, hogy Szer-
sörte remete úr az ő boldogult mackó-párjának legnagyobb jótevője, utolsó perceinek vigasza és bearanyozója.

Mit tehettek volna Sündörögiék? Szó nélkül másik asztalhoz ültek, és a többiek is annyira megilletődtek, hogy sokáig nem hallatszott más, mint a vad-disznó csámcsogása. Elsőnek borzék kisfia kuncogta el magát:

— Ízlik neki...!

— Csitt! — intette le gyorsan a mamája. — Biztosan nagyon éhes. A rengetegből jött, ahol a remeték sáskán élnek.

Kisvártatva az egyik mókuscsemete szólalt meg:

— Anyu, annak a bácsinak szabad az asztalra könyökölnie?

— Nagyon fáradt lehet — pirult el Evetkéné, és hozzátette: — Inkább arra ügyelj, hogy ne csepegtesd le a rozsdaszínű mellénykédet!

Két asztallal odébb Őzembőzemné szólt rá a kis gidára:

— Ne bámulj folyton az új vendégre, Gedeon! Nem illik!

— Az sem illik, amit a remete bácsi művel! — felelt vissza a gida. — Földre köpdösi a naspolyamagot és evés közben piszkálja az orrát!... Ni, most meg zsíros szájjal iszik a poharából... Hogy szürcsöl! És mindent felfal, nekünk alig marad!...

Nyulambulam kisasszony kínosan feszengett a helyén. Lesütötte a szemét, hogy ne lássa, amint Szerkeszte az abroszba törli a csülkeit, aztán kirúgja

maga alól a széket és se szó, se beszéd, végigcsörtet az asztalok között.

Nagyrókáné éppen azt magyarázta Menyétkének, hogy egy vaddisznó is lehet úr, sörték alatt is doboghat nemes szív. Ő hallotta, hogy ez a remete milyen elévülhetetlen érdemeket szerzett Brummantó úr ápolásával. Ehhez képest egy kis faragatlanság igazán nem a világ — sőt, még érdekes is lehet.

— Nagyon érdekes — húzta el a száját Menyétke —, és az is az, hogy ez az úr éppen most vonult be a maga barlangszobájába!

— Micsoda? — pattant fel Nagyrókáné, de akkor már meg is jelent Barnabocs, hogy sűrű bocsátnatkérések közepette átcipelje Nagyrókáné bőrröndjeit a saját hálósobájukba, amit gyorsan átrendeztek, mert másutt már nem volt hely a barlangszállodában.

— De hát miért pont az én szobám kell neki? — méltatlankodott Nagyrókáné.

— Mert az a legszebb, és azt mondta, hogy csakis ott tud elmélyülni — felelte Barnabocs.

— Miben?

— A gondolataiban!

Nagyrókáné néhány pillanatig nem kapott levegőt, de aztán megpróbálta méltósággal összeszedni magát. Végére is, nincsenek mindenkinek gondolatai!...

Szertesörtének voltak. Egészen sötétek. Ő azonban úgy vélte, hogy egyik pompásabb, mint a másik. Nagyon elégedett volt, amiért ilyen simán befészkelte magát ebbe a szép, osztályon felüli medvebarlangba! Gyöngyélete lesz itt: mackóné és a bocsai minden röffenését lesni fogják. Végül majd az a kicsi is megjuhászodik és örül, ha megvakargathatja az ő hátát.

Kázmér egyelőre nem sejtette, mekkora megtisztetés vár rá. Büntetésből, amiért neveletlen volt a jótevővel szemben, három napig neki kellett répát

és zöldséget tisztítania a kamrában és sehová sem mehetett.

Ez alatt a három nap alatt jelentős változások történtek Mackófüreden. Először Nyulambulam kissasszony jelentette be, hogy távozni kíván, mielőtt az idegei újra felmondják a szolgálatot. Azután Vidra úr csomagolt, és Őzembőzemék is cihelődni kezdtek. Minek maradjanak? Már sem úszkálni, sem halászni nem lehet a tóban, amióta a vaddisznó dagonyázik benne. Felkavarja az iszapot, kiüldözi onnan a vidám fürdőzőket, lefröcsköli a békésen napozókat, összedönti a borzgyerekek homokvárát, úgy, hogy egy órája sem telik el a napnak sírás nélkül.

Tarkabocs is sírva fakadt, amikor látta, hogy Szerter-sörte sáros lábbal csörtet végig mindenben, letapossa a parti gyepszőnyeget, feltúrja a virágokat. Hiába volt minden igyekezete, hogy szépen kitakarítson és

rendet csináljon. A muskátlis terasz csatatérhez lett hasonló. Az új vendég minden tálból kiszedte magának a legjobb falatokat, elkergette a tücsök zenészeket és helyettük békákat hozatott, azoknak a vartyogását hallgatta késő éjszakáig. Másnap aztán délig aludt, és addig meg se pissenhetett senki, mert ha előbb felrezzent álmából, mindjárt nekitámadt a háziaknak:

— Hát ez a hála? Ez a köszönet áldozatos jó-ságomért? Már ki sem pihenhetem magam?

— Dehogynem, dehogynem! — buzgólkodott ijedten Brummantóné. — Már kértem a vendégeket, hogy járjanak lábujjhegyen, de hát nem mindenki tud...

— Pokolba a vendégeivel! — fújtatott a vad-disznó.

— Jaj, ne mondjon ilyet, hiszen azokból élek, és mind nagyon kedvesek!

— Nálamnál kedvesebb nem lehet itt senki! Vagy talán fittyet hány Brummantó úr végakarátának?

— Soha! — kapta köténye fodrát a szeméhez Brummantóné. — Minden úgy lesz, ahogy az én drága párom kívánta, de hát meg kell értenie, hogy a vendégek...

— Már megint a vendégek???

— ...azok is pihenni szeretnének és esténként nagyon zavarja őket az a hangos békabrekegés...

— Fogják be a fülüket, ha nem tetszik! — tanácsolta Szertesörte.

— Akkor fogja be a bácsi is, ha délig akar aludni!
— kotyogott közbe Kázmér, s azzal már iszkolt is kifelé, mert érezte, hogy nem tanácsos a félelmetes agyaraít mutogató vendég közelében maradnia. A bükkfa maradt egyetlen menedéke, ahová felmászhatótt és végre kipanaszkodhotta magát Setrepetinek. A mokus megértően hallgatta, miközben új táblát festegetett. Amikor elkészült vele, Kázmér kibetűzte:

— „Da-go-nya-sár-al-ja” ... mi ez a förtelem?

— Az új vendégeitek kívánsága, hogy Mackófürdő ezentúl Dagonyasáralja legyen.

— Tábla nélkül is az lett már belőle! Nem csoda, hogy mind itt hagyják a vendégek ... Odanézz! Úgy látszik, már Nagyróka néninek is elege lett belőle!

Nagyrókáné csakugyan kifelé igyekezett a barlang-szállodából, millió csomagjával. Barnabocs szolgálatkészen ugrott elébe:

— Hová tetszik? ...

— Egyáltalán nem tetszik! — kaffogott vissza a róka hölgy. — Mondhatom, kiábrándultam a remetéből! Inkább elmegyek egy lapulevél alá kempingezni, mint hogy egy percnél is tovább maradjak! ...

— Akkor szabadna talán a számlát ... ?

— Még mit nem? Az a vaddisznó tegnap sárosan beletelepedett a nyugágyamba és ráült a drága kalapomra! Azt se mondta: elnézést...! Ha nem válogatják meg a vendégeiket, viseljék kárát! Na, pá!...

És elviharzott.

Barnabocs megszeppenve nézett utána. Még éppen ez hiányzik szegény mackó anyunak. A

többiek legalább fizettek, mielőtt szedték a sátorfájukat. Agancsos bácsi még bogyóralalót is adott Barnabocsnak és Tarkabocsnak. Nem akarták elfogadni, de Agancsos bácsi szomorúan rájuk nézett és azt mondta:

— Tegyétek csak el! Ha majd ínséget láttok, jól jön egy kis berkenye!

Ínség?... Hát az bizony fenyegetően közeledett. Néhány nap múlva Kázmér már csak egészen kis csupor mézzel tudott kedveskedni Setrepetinek. A mókus nem is akarta elfogadni, hiszen a bükkfágról nagyon jól látta, hogy teljesen kiürült a szállda, csak a vaddisznó maradt ott, de az aztán

egymaga is többet ugráltatta mackóékat, mintha telt házuk lett volna! Tarkabocs sem járt le többé a tópartra víztükörbe nézni.

— Nem ér rá — mesélte Kázmér. — Folyton takarítania kell. A múltkor pedig Szerkeszörte bácsi hozzávágta a tányért, mert nem ízlett neki az ebéd.

— És mit szól ehhez a mamád?

— Még a gondolatát is lesi, mert azt mondja, ő a szegény papa jótevője! De tudod mit, Setrepeti? Én nem hiszem el, hogy a papához jó volt!

— Én sem, Minibocs. Nagyon hamar kimutatta az agyara fehérjét.

— Mégsem tehetünk ellene semmit — pityeredett el a kis bocs —, és sohasem szabadulunk meg tőle! Nálunk fog lakni... örökre!...

Ebben a pillanatban elhallgattak a madarak, fedezékbe iramodtak a köveken napozó gyíkok, egy pók pedig a fejük felett eltévesztette a szövés-mintát, mert Szerkeszörte világraszóló rőfögéssel, cup-pogással, fújtatva belevágtatott a tóba. Csapkodott, forgott, hangoskodott, iszapos hullámokat verve.

— Ez igen! Micsoda iszap van ennek a tónak a fenekén! Mind felkavarom! Rőf-rőf!... Jól belehempergek! Fülíg sáros leszek! Hehehe! Ez ám a jó dagonya! Digi-dagi-dagonya! Hehehe!... Enyém a tó, én vagyok benne az úr! Aztán keresek egy jó

dörzsölő-fát!... Nini, ez éppen jó lesz! Kitűnő!...
Hehehe!

Odarohant Setrepeti bükkfájához és elkezdte rajta reszelgetni a hátát. A mókus meg a bocs azt

hitték, földrengés van. A latyakos-csatakos vaddisznó úgy nekidőlt a fatörzsnek, hogy Setrepeti ágakra akasztott cím-táblái harangozni kezdtek a magasban.

— Hé! — kiáltott le a mókus. — Tessék a fát békén hagyni!

— Kinek a fája ez? — nézett fel a vaddisznó. — Ki mer így beszélni velem?

— Az enyém! — szaladt ki Setrepeti az ág hegyére. — És ha nem megy onnét, úgy a fejéhez vágom ezt a mézescsuprot, hogy megemlegeti!

Szertesörte felfigyelt.

— Mézescsuprot!? No, nézd csak! Hogy kerül mókushoz mézescsupor?...

Kázmér most az egyszer nem érezte magát elég kicsinek. Legszívesebben bebújt volna egy cinkedűbe, de Szertesörte már észrevette.

— Áhá! Minibocs is ott lapul! Na, megállj, te gubanc! Megmondom anyádnak, hogy egy semmirekellő mókusnak lopod a drága mézet, ahelyett, hogy az én sörtéimet fésülgetnéd, az én fületem vakargatnád szorgalmasan, ahogy illik!

Indult vissza a barlanghoz, de még visszakiabált fenyegetőzőve:

— Csak gyere haza, majd adok én neked!

— Jaj, Minibocs! — mentegetőzött Setrepeti —, már bánom, hogy rászóltam! Mi lesz most veled!

Kázmér hirtelen kihúzta magát.

— Világgá megyek!

— Világgá?... Minek?

— Keresek valahol egy nyugalmas barlangot és mire jön a tél, megszöktetem oda Brummantó mamit meg a testvéreimet.

— Ejha! — szólt elismerően a mókus. — Ilyen kicsi létedre neki mernél vágni?

— Neki!... — felelte Kázmér, aztán kissé remegőbb hangon hozzátette: — De előbb megsimogatom a mackó papám bundáját a tótágasi erdész-lakban!...

6 Házahuzi, a csigapostás ugyancsak meglepődött, amikor ismét Mackófüredre vitt az útja. Először azt hitte, eltévedt. Dagonyasáralja?... Ilyen helyet eddig nem ismert a Köröskörül Erdőn, pedig már elég régóta rója az ösvényeket. Szerencsére itt a tó, az nem változott... azazhoav...

azelőtt kristálytiszt volt a tükre, megnézhatték magukat benne a virágok. De most...? És milyen csend van! Hová rebbentek a madarak? Pillék se táncolnak sehol, és szomorúságtól hajladoznak a máskor olyan hetyke vitézfüvek.

Aztán itt ez a mackóbarlang. Jó, jó, tudja ő, hogy nagy bánat érte Brummantóékat, de azért mégsem kéne ennyire elhanyagolniuk a környékét. Sáros a

küszöb, szakadt függönyöket cibál a szél, ripityára törtek a muskátlis cserepek... Ejnye-bejnye, legalább azok a bocskok összeszedhetnék magukat és rendet csinálhatnának!...

Vagy mégsem jó helyen jár? Azelőtt az volt itt kiírva, hogy: „Erdei fizetővendég szolgálat” — most meg fekete mázsolmány hirdeti a falon, hogy: „Remete-szállás.” Márpedig neki pontosan kell kézbesítenie a rábízott küldeményeket.

— Jó napot, Házahuzi bácsi! — hajolt ki ebben a pillanatban az egyik ablakból Brummantóné. — Mi járatban van erre?

— Csak egy kis özvegyi nyugdíjat hoztam — válaszolt megnyugodva a csigapostás, hogy mégsem tévesztette el a címet. Részvétellel tette hozzá: — Nem sok, de mégis valami.

— Ó, persze, persze! — sóhajtott Brummantóné és előkapta köténye zsebéből a szemüvegét, mert amióta sokat sírdogált, a látása is megromlott. — Hol kell alákörmölni?

— Itt, ezen a szomorúfűz levélen, de tessék vigyázni, mert nagyon könnyen szakad!

— Brumm!... Köszönöm szépen!

— Nincs mit, ez a dógom — mondta a postás, miközben eltette a nyugtát. — Bár sose kellett vóna hoznom. Oszt ráadásul alig találtam ide. Tyű, mon-

dok magamban, csigavér Házahuzi, tán káprázik a szarvad végén a szemed!

— Sajnos, nem. Át kellett pingáltatnunk valamennyi táblát. Szegény mackópárom jótevője kívánta így.

— Hát ammeg kicsoda?

— Nem tudja?... Szeretesörte, a köztisztelőben álló remete vaddisznó.

Házahuzi rosszallóan nézett körül.

— No, tisztőjje, aki akarja, elég nagy piszkot csinált itt. Kend pedig, Brummantóné asszony, olyan sovány, mint egy böjti medve!

— Reggeltől estig tányértalpon vagyok...

A barlangkonyha felől türelmetlen ordítás hallatszott:

— Meddig várjak még a levesemre?

Brummantóné rémülten rezzent össze:

— Hallja, hogy kiabál?

— Kicsoda?

— Hát a jótevő!

Már fordult is, hogy eleget tegyen az éhes remete óhajának, Házahuzi pedig igencsak elcsodálkozott.

— Jótevő? A vak légy, aki látott már ilyet!

Még akkor is zsörtölődött magában, amikor már az árokperti katángok között húzta a csíkot.

A barlangkonyhában Szeretesörte elégedetlenül hörpölte a levest.

— Miért csak ennyi kukoricagombóc van ebben a moslékban? Sajnálja tőlem, Brummantóné?

Brummantóné vérig sértve tördelte a mancsát:

— Jaj, dehogy, dehogy, remete úr, de kérem, ne nevezze mosléknak a főztőmet!

— Annak nevezem, aminek akarom. Ezzel a híg lötytyel és három gombóccal akarja kiszúrni a szememet? Bezzeg én nem sajnáltam semmit a mackóurától!

— Én sem sajnálom, de nem futotta többre.

— Hiszen most kapta meg a nyugdíját!

— Igen... — ismerte el Brummantóné —, de azt gondoltam, hogy azon mackónadrágot veszek a bocsaimnak.

Szertesörte lecsapta a kanalát.

— Hááá! Még mit nem? Mackónadrágot! Nem gondolja, hogy túlságosan elkényezteti őket? Szerintem egyikük sem érdemli meg!

— Barnabocs igazán derék kismackó! — vette védelmébe a bocsait Brummantóné, és egy picit toppantott is hozzá, már amennyire a bátorságából tellett.

A vaddisznó nem értett vele egyet.

— Hahaha! — nevetett gúnyosan. — Még hogy derék? Akkor jobban a kedvembe járna és hozna nekem a szántóföldről tejes zabot!

— Nem ér rá. Tanulnia kell.

— Tanulni? ... Minek az? ... Dolgozzanak!

— Talán Tarkabocs nem dolgozik eleget?

A vaddisznó mérgesen legyintett:

— Az a nyifi-nyafi? Öröm helyett sírva fakadt, amikor feltúrtam a virágoskertjét. Eső után gyönyörű pocsolyák vannak benne — de neki lány létére nincs egy csöppnyi jó ízlése! ... Hát járjanak csak a régi mackónadrágjukban és vigyázzanak rá jobban. Persze, ha minduntalan fára másznak, mint az a Minibocs...!?

Brummantóné gyorsan közbevágott:

— Már kértem, hogy ne haragudják rá. Olyan kicsike!

— Semmirekellő, haszontalan! — kiabált Szerter-sörte, és egészen kijött a sodrából, mint mindig, valahányszor Minibocsról volt szó. Ki nem állhatta ezt a pici mackót, amiért nem hajolt meg előtte. Ha el is végezte a rábízott feladatokat, mindig volt valami a tekintetében, a csúfondáros, szemtelen kis fintoraiban, ami felbőszítette a remetét. Felbőszítette és nyugtalanította. Rátámadt hát az anyjára:

— Az teszi magát tönkre, az a kis mihaszna! Fogadni mernék, hogy most is csavarog!

Brummantóné zavartan nézett körül:

— Nem is tudom, hol van... Annyi a dolgom, nem értem rá utána nézni.

Szólongatni kezdte, de hiába. Elővette hát a testvéreket:

— Nem láttátok, hol van Minibocs?

Azok mindketten lesütötték a szemüket és nem válaszoltak.

— Kérdeztem valamit! Miért nem feleltek?

— Nem tudom... — motyogta Barnabocs. — Most költözött el a legutolsó vendég és azzal voltam elfoglalva. De Tarkabocs úgy látta...

— Mit látott Tarkabocs?

Tarkabocsnak lefelé görbült a szája. Alig bírta kimondani:

— Úgy láttam, hogy Minibocs már az éjjel sem aludt a fekhelyén...

Brummantóné a szívéhez kapott:

— Jaj nekem! Hová tűnhetett?

— Ne féljen! — rőfögött közbe a vaddisznó. — Rossz pénz nem vész el! Biztosan fent aludt a fán, annál a Setrepeti mókusnál, aztán majd megnézheti a nadrágját! És maga még újat akar neki venni!

— Menjetek és azonnal hozzátok haza! — parancsolt rá a bocsaira Brummantóné, azok pedig villámgyorsan engedelmeskedtek, mert örültek, hogy addig is távol lehetnek életük megkeserítőjétől, aki újra az asztalt verte és az agyarát meresztgette:

— Kérem a répa főzeleket, azután a bikkmakk-tortát, mert szörnyen éhes vagyok!...

7

Kázmérnak is korgott a gyomra, de nem törődött vele. Igyekezett, hogy lépést tudjon tartani Setrepetivel, aki a magasban futkosott az ágakon és fürgén lendült át egyik fáról a másikra. Igazi jó barát! Megígérte, hogy elvezeti őt a tótágasi erdészlakhoz, mielőtt világgá indulna. Azt is megtudta egy fecsegő szajkótól, hogy az erdészek a faluba mentek, mert megjött a cirkusz. Kázmér kíváncsi volt, hogy az micsoda, de most nem volt idő magyarázkodásra. Addig kellett cselekedniök, amíg az erdészek haza nem térnek.

— Cammogj egy kicsit szaporábban! — szólt le időnként a mókus, mire Kázmér szuszogva brummogott vissza a magas fűből:

— Könnyű neked! De nekem idelent még a gombákat is kerülgetnem kell, nehogy leverjem a kalapjukat... és a pitypangok bolyha is csiklandozza az orromat! Hapci!...

— Ne csüggedj, már látom az erdészlakot. Sőt, azt is, hogy nyitva felejtették az ablakát és egy faág egészen behajlik rajta. Csak fel kell másznod arra az ágra és bekukucskálhatsz a szobába, ahol a mackó papád bundája van.

Nyűgös hang volt a válasz odalentről:

— Jó, de előbb lecsücsülök egy kicsit, mert nagyon elfáradtam!

Csüccs!... a kicsi mackó beletottyant a fűbe, de ugyanabban a szempillantásban feljajdult és mindjárt fel is pattant:

— Jujujúúúj! Mibe ültem?

Setrepeti villámgyorsan, spirál-pályán száguldott le a fa törzsén.

— Itt nincs is csalán! — mondta.

— Nem csalán! Valami más! Itt hátul... egészen leghátul — mutatta a bocs és tovább jajgatott: — Húzd ki belőlem ezt a valamit!

— Mindjárt, csak ne vinnyogj annyira. Felvered az erdőt! No, lássuk!... Hopp! Megvan!... Te Minibocs, ez nem is akármilyen tüske! Ez egy dístüske!

Setrepeti csodálkozva forgatta, nézegette a kismackó gömbölyűbbik feléből kihúzott, szúrós valamit. Kázmér könnyes szeme is nagyra kerekedett, amint meglátta.

— Hiszen ez Brummantó apu dístüskéje! Nagy mackónapokon, amikor nyakkendőt kötött, ezzel

szokta megtűzni, hogy ne lobogjon a szélben. Gyertyaszentelőkor is viselte, és itt vesztette el!

— Te pedig éppen beleültél! — lelkesedett a mókus. — Mekkora szerencse!

— De mekkora!... Még sajog a helye... — tapogatta a hátulját Kázmér.

— Tedd el jól! — tanácsolta a barátja. — Ki tudja, mire lesz jó a nagy világgjárásban.

— Valamit mesélt róla Brummantó apu, de én mindig elaludtam a végét.

— Most ne aludj el, kérlek, hanem szedd a tányértalpadat! — sürgette Setrepeti —, mert ha így haladunk, ránk esteledik. Nem szeretnék bagollyal találkozni.

Bagolynak még nyoma sem volt, de valahonnan hirtelen kutyaugatás hallatszott. Kázmér megrettent:

— Mi ez?

Setrepeti igyekezett megnyugtatni, hogy csak Hékás, az erdészék kutyája, de Kázmérnak inába szállt a bátorsága.

— Miért nem mondtad, hogy az is van? Akkor inkább visszafordulok.

— Dehogyan is fordulsz vissza! Majd én túljárok a Hékás eszén.

Vidáman mutatott a nyakában lógó kis zacskóra:

— Ide nézz!... Elhoztam minden mogyorómat. Amíg te bemászol az ablakon, én ezzel dobálom a kutya orrát egy faágról, hogy engem ugasson, ne téged. De sietned kell, Minibocs, mert nincs túlságosan sok mogyoróm!...

8

Lassan lement a nap. Az erdő utánasóhajtott; még egyszer megcsillant a tó vize, aztán leszállt az est.

Először becsukódtak a fényben nyíló virágkelyhek és kinyílt helyettük az estike meg a mécsvirág. A bokrok árnyékköntöst húztak: kéket, lilát, majd egé-

szen feketét, míg olyanok nem lettek, mint domboldalon gubbasztó, gyászoló nénikék. Az égen hunyorgva nyitogatták szemüket a csillagok, úgy néztek le az elalvó világra.

Azazhogy nem aludt el mindenki, mert a lágytollú lappantyú most indult elkapdosni az éjjel járó bogarakat és éjszakai vadász volt a bagoly is. Halk motozás, suhogás, titokzatos neszek és lopakodó árnyak birodalmává változott az erdő. A kusza bozót ágai összekapaszkodtak, mintha féltek volna a sötétben, és a gyalogút minduntalan közéjük tévedt. Ahová nappal besütött a nyári nap, ott most a hold fénye szőtt ezüsthálót. Fennakadt benne két árnyék. A tulajdonosaik megálltak és kiáltozni kezdtek:

— Hahó! Minibocs! Merre vagy?... Ne bújj el, Minibocs! Mi vagyunk itt, a testvéreid!... Hahóóó!

A sötétség úgy elnyelte a hangjukat, mint valami feneketlen kút. Válasz nem jött, csak egy bagoly huhogott valahol. Tarkabocs közelebb húzódott a bátyjához:

— Jaj, ez már biztosan az éjféli bagoly!

— Dehogy is, csak a fél kilences! — válaszolt fölényesen Barnabocs, hogy a saját hangjából merítsen bátorságot. A közelükben ág roppant, amitől Tarkabocs megint összerezzen:

— Kígyó!...

De nem az volt, hanem borzfuvar. Egy öreg borz cipekedett hazafelé a háztáji kukoricával. Időnként fel-felbukkant a holdfényben. A bocskok követték és így újra rátaláltak egy ösvényre. Egymás mancsát fogva botorkáltak tovább, közben egyre újra hívogatta Minibocskot. Egész nap hiába keresték, s hogy

rájuk esteledett, egészen elkeseredtek és nem mer-
tek nélküle hazatérni. Most meg már azt sem tudták,
merre járnak. Egyszer csak a hold elé is felhő úszott.
Legokosabb lesz, ha valamelyik fa tövében letelep-
szik, egymásnak támasztják a hátukat és szundikál-
nak egyet. Már éppen elhelyezkedtek, amikor fur-
csa hang ütötte meg a fülüket. Valaki vidám med-
venótát dudorászott az éjszakai erdőn!

— Brum-brum, Brúnó, mókás medve... — hallat-
szott egyre közelebbről. Tarkabocs felugrott:

— Akármilyen legyek, ha ez nem Minibocs! Ilyen
hamisan csakis ő tud énekelni!

Barnabocs röptében elkapott egy fénybogarat és
magasra tartotta.

— Hé, Minibocs! Ide hozzánk! Erre, erre!

Addig lengette a rögtönzött zseblámpát, míg a
pici fénycsóvában egyszer csak ott állt előttük,
szemét dörzsölgetve az öccsük.

— Na!... Ne a szemembe!...

Tarkabocs örömében elsírta magát, úgy ölelgette:

— Csakhogy megtaláltunk! Már az egész erdőt
bejártuk érted!

Barnabocs nem volt ennyire meghatva.

— Mi a csudát csinálsz itt? — kérdezte.

— Meg akartam simogatni Brummantó apu
bundáját az erdészlakban, mielőtt világgá me-
gyek...

A testvérek megdöbbentek. Világgá??... Minibocs azonban derűsen folytatta:

— Setrepetitől már el is búcsúztam. Nagyon rendes volt. Neki köszönhetem, hogy bemászhattam abba a szobába, ahol a medvebőr ágyelő van...!

— És megsimogattad? — kérdezte szipogva Tarkabocs.

— Nem én! — jelentette ki határozottan Kázmér.

— De hát miért nem?

A kis bocs közelebb hajolt hozzájuk, úgy mondta halkán, de diadalmasan:

— Mert az a mackóbunda nem a papáé! Az egy vadidegen mackóbunda!

— Biztos vagy benne? — kételkedett Barnabocs.

— Egészen biztos, jól megnéztem! — magyarázta Kázmér. — Brummantó apunak egy fekete folt volt a válla mellett, ezen a bundán pedig nincsen, és különben is régi lehet, mert már belement a fülébe a moly!

Tarkabocs újra elbőgte magát:

— Borzasztó! Brühühüüü!... — Barnabocs is lehorasztotta a fejét:

— Szörnyű!...

— Ne bőgjetek! — szólt rájuk Kázmér. — Hiszen ez nagyszerű felfedezés!

— Ugyan, mi ebben a nagyszerű? — hüppögött Tarkabocs.

— Hát az, hogy Szeretesörte hazudott!

Azok hirtelen elhallgattak és meglepődve néztek az öccsükre. Kázmér kézzel-lábbal magyarázni kezdte:

— Nem értitek? Ha-zu-dott! És akkor a többi sem lehet igaz, amit nekünk mesélt!

— De hát a hímezett nadrágtartó... — kockáztatta meg Barnabocs az ellenvetést.

— Azt el is veszíthette a papa, akárcsak ezt! — mutatta fel Kázmér a dísztüskét. — Itt találtam, a fűben!

Amilyen könnyen fakadt sírva Tarkabocs, ugyanolyan hirtelen tudott jókedvre derülni. Most is mindjárt ujjongásban tört ki:

— Akkor az is lehetséges, hogy Brummantó apura nem is lőttek rá a vadászok!? Hogy Brummantó apu él!

Barnabocs óvatosabb volt:

— Lehetséges — mondta elgondolkozva —, de hogyan tudhatnánk meg biztosan?

Kázmér is ezen kezdte törni a fejét, de sokáig semmi sem jutott eszébe, míg egyszer csak ütemes kopácsolás zaja hallatszott az éjszakai csendben. Kip-ki-pi-kopp! Kip-ki-pi-kopp!... Tarkabocs összerez-zent:

— Mi ez már megint? Én félek!

— Ugyan, ne ijedezz! — intette le Barnabocs. — Úgy teszel, mintha még sohasem hallottad volna Fakopáncs nénit. Biztosan éjszakás az erdei távíró hivatalban és sürgős üzenetet ad le.

Kázmér nagyot ugrott:

— Hurrá! De jó, hogy mondod, Barnabocs! Gyérünk oda!

— Mit akarsz te ott?

— Hát mit lehet csinálni egy távírdában?... No, gyertek gyorsan!

Kézen fogta, úgy húzta őket maga után az ösvényen, amit újra megvilágított a felhő mögül kikan-dikáló, nyájas telehold, mintha megsajnálta volna ezt a három kis bocst és most segíteni akar rajtuk, nehogy eltévedjenek. Azok pedig mentek, mentek,

izgatott sietséggel botladozva és csak azért álltak meg néha, hogy Kázmérral összesűgjanak. A kopácsolás egyre közelebbről hallatszott, és egyszer csak ott álltak a célnál, a Köröskörül Erdő legvastagabb törzsű tölgyfájánál. Jánosbogarak fényreklámja hirdette a fatörzsbe vájt bejárat felett, hogy itt működik éjjel-nappal az Erdei Távíró Hivatal. A hatalmas fa üregében, ugyancsak jánosbogár-fényben, kis pult mögött ült Fakopáncs néni, csőrén szemüveggel, fején takaros toll-kontyocskával, és fáradhatatlanul kopácsolt: kip-kip-kopp-kipi-kip-kopp! A bocskok néhány pillanatig ámulva nézték, milyen szaporán dolgozik. Amikor befejezte, nagy torok-köszörülések után igyekeztek egy félénk „jó estét”-tel felhívni magukra a figyelmét. Fakopáncs néni meglepődve pillantott rájuk a szemüvege fölött:

— Tessék, bocskok?

Kázmér összeszedte a bátorságát és előrelépett:

— Sürgős táviratot szeretnénk feladni. Mennyibe kerül?

Fakopáncs néni kimért hangon közölte:

— Ilyen későn tíz szóig négy és fél tavalyi sombo-gyó!

A bocskok összesűgtak, mackónadrágjuk zsebében kotorásztak, csalódottan dűnnyögtek.

— Jaj, de kár! -- súgta Kázmér a testvéreinek. — Akkor a „reszkess vaddisznó”-t ki kell hagynunk belőle. Arra nem futja...

Tarkabocs nagyon csalódott volt:

— Pedig az nagyszerűen hangzott!... Számold meg még egyszer!

Kirakták a pultra a sombogyókat, úgy számolgatták elmélyülten. Észre sem vették, hogy közben Nagyrókáné beviharzott és megállt a hátuk mögött, elegánsan és türelmetlenül. Csak a hangjára eszméltek fel.

— Na, mi lesz már, buta bocsok? Álljatok félre, nagyon sietek!

Kalapján frissen szedett virágok, nyakában színes tüllsálak libegtek. Idegesen csattogtatta libatollal bélelt retikülje zárját.

Barnabocs úgy állt előtte, mint a cövek.

— Bocsánat, Nagyróka néni, de mi előbb itt voltunk!

Nagyrókáné vakkantott egyet a meglepetéstől:

— Nicsak! A mackófüredi bocsok!... Ti aztán igazán várhattok! Én az ezüstróka rokonomnak akarok dísztáviratot feladni az északi sarkvidékre. Holnap lesz egy szerencsés kimenetelű prémvadászat évfordulója és félek, hogy nem kapja meg idejében...

A végét már Fakopáncs néninek mondta és igyekezett nagyon előkelőnek látszani, miközben erőnek erejével furakodott a bocsok elé. Fakopáncs nénire mindez nem volt hatással. Meglehetősen száraz, hivatalos hangon oktatta ki Nagyrókánét, hogy erről a postáról mindenki megkap mindent, a sorrendet pedig be kell tartani. Aztán rászólt a bocsokra:

— Kérem a szöveget!

Kázmér felágaskodott a pulthoz. Nagyrókáné méltatlankodva szorult hátra, miközben sértődötten billegett, igazgatta a kalapját és olyasmit mondogatott, hogy micsoda túrhetetlen dolog számára, hogy tányértalpúak miatt kell várakoznia. Ilyesmi is csak a Köröskörül Erdőn fordulhat elő!... Fakopáncs néni nem törődött vele, hanem a távirat címzettjének nevét tudakolta Minibocstól, aki szép hangosan diktálni kezdte:

— Szertesörte erdei remetének... Brummantóék barlangjába...

Fakopáncs néni csőre máris kopogtatni kezdte a szöveget és a szavakat halkán meg is ismételte. Nagyrókáné felkapta a fejét, de senki sem törődött vele. Fakopáncs néni unszolta a bocsot: — Tovább! — az pedig bátran folytatta:

— Holnap érkezem, Brummantó Kázmér barnamedve.

— ...bar-na-med-ve... Ennyi?

— Igen. Tessék a sombogyók!

Tarkabocs nem állta meg, hogy közbe ne kotyogjon:

— A címzett mikor kapja meg?

— Holnap, kora hajnalban, mihelyt kinyitja virágát a háromszínű szulák! — válaszolta gépiesen Fakopáncs néni, miközben besöpörte a sombogyókat. A bocsok nem bírtak a jókedvükkel! Kázmér ismételten hangos köszönettel fejezte ki az örömet. Nagyrókané annál dühösebb képet vágott:

— Sorra kerülhetek végre? — kérdezte türelmetlenül.

— Parancsoljon, asszonyom!

Fakopáncs néni hivatalos udvariassággal fordult újabb ügyfeléhez, aki még tett néhány elmarasztaló megjegyzést a kuncogva távozó bocsokra, hogy az ilyenek miatt fog elhervadni a rét összes virága, de aztán visszazökkent előkelő szerepébe és nagyon finom hangon adta elő kívánságát.

— Örököld levélre kérem a dísztaviratot, tujabogyó díszítéssel!...

Fakopáncs néni előzékenyen mutatta:

— Mohakeretben van tujabogyó örökzölddel... Megfelel?

— Megjárja... Bár a mohakeret kissé giccses — húzogatta a száját Nagyrókané, hogy eltitkolja,

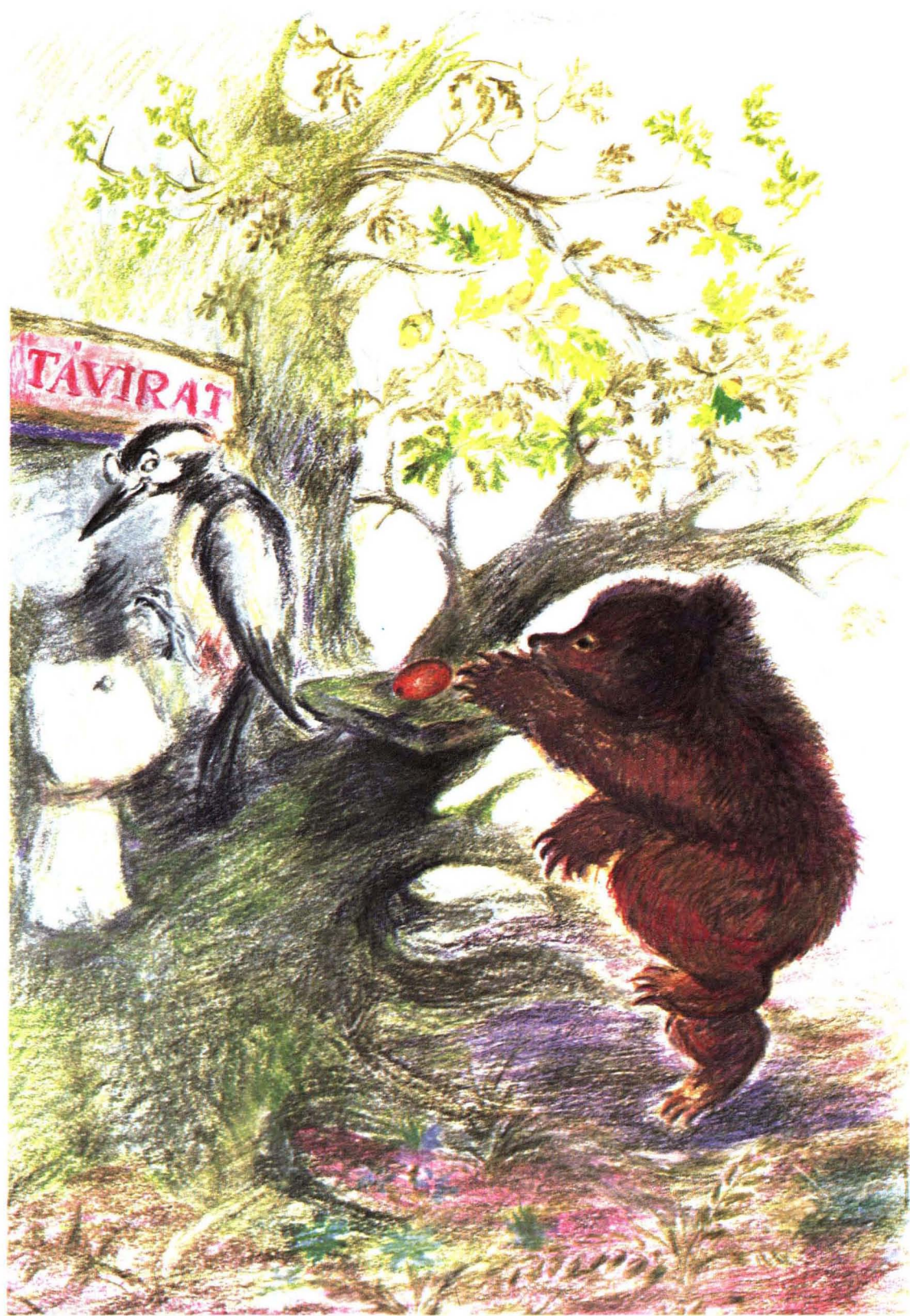
mennyire tetszik neki a minta. Hadd lássa ez a Fakopáncsné, hogy ő igazán igényes!... Éppen a címet kezdte volna diktálni, amikor a bocsk legkisebbike viharos gyorsasággal újra berontott a táviró hiva-
talba.

— Fakopáncs néni! Fakopáncs néni! — lihegte elfúló hangon, és majdnem felugrott a pultra izgalmában, Nagyrókáné orra előtt.

— Nahát, ez tűrhetetlen! Már megint ez a bocsk! — hőkölt hátra a róka asszony, de Kázmér se látott, se hallott, úgy hadarta:

— Fakopáncs néni kérem, tessék azt is beleírni a táviratunkba, hogy „reszkess, vaddisznó”, mert találtam még egy sombogyót a mackónadrágom zsebében!...

9 Szegény Brummantóné egy szemhunyásnyit sem aludt ezen az éjszakán, csak ült nagy bánatosan egy hokedlin a barlang-konyhában, és mert nem tudta, mitévő legyen, hát tördelte a mancsát. Időnként ki-kinézett az ablakon, hátha megpillantja valamelyik bocsát a holdfényes tóparton vagy az erdei ösvényen. De az éjszaka csendes volt, falevél se moccant, csak a barlang-szobából hallatszott ki Szeretesörte éktelen horkolása. Brummantónét elfogta a kétségbeesés arra a gondolatra, hogy ezt most már örökké hallani fogja...

Milyen másképpen hangzott az ő drága Brummantó párjának téliálmú horkolása! Bezzeg az valóságos muzsika volt az ő fülének, és ha fel is rezzent rá néha, mosolyogva fordult a másik oldalára, mert tudta, hogy ilyenkor a párja már a tavaszról álmodik.

Milyen szép is volt együtt a medve-élet! A mézke-reső kalandok, édesgyökér-gyűjtések, málna- és szamócaszüretek!... Aztán meg hogy örültek a bocsaiknak! Még ennek a picinek is, aki pedig annyi gondot okozott nekik. De azért ugyanúgy szerették, mint a másik kettőt, akik szebben, gyorsabban cseperedtek és ezzel az ő szülői hiúságukat is legyezgették.

Brummantónét valósággal megrohanták az emlékek. Észre sem vette, hogy félhangosan dúdolja

azt a mackó-altatót, amit valamikor Minibocs bölcsője felett énekelgetett, mialatt a párja egész napi fáradságos cammogások után a tányértalpaiszt áztatgatta.

Aludj, kis bocsom,
az éj leszáll,
barlangunk meghitt és meleg.
Odakint hűvös
harmat szitál,
az egész erdő szendereg.

Csöndes a kaptár,
vadméh se dong,
mézet most egy virág sem ad;
őzek csapásán
árnyék borong,
bagolyszem lesi az éjszakát.

Ilyenkor nő meg
a kék szeder,
hízik az édes málnaszem, —
meglátod, te is
nagyobb leszel,
mire a hajnal itt terem!...

A hajnal jöttét most legelőször a réti bakszakáll jelezte. Már a becsukott virágával napkeletnek fordult, hogy amint az első napsugár feltűnik a láthatáron, feléje tárhassa aransárga szirmait. Aztán a kék katángok nyitottak, majd a háromszínű szulák... Villámgyors küldönc surrant át közöttük, egyenesen a medvebarlanghoz. Brummantóné már a küszöbön állt. Ijedten vette át a küldeményt.

— A remetének szól — nyugtatta meg a távirat-hordó gyík —, de ha még alszik, átveheti helyette.

Ezt azért tette hozzá, mert odabentről kihallatszott a falrepsző hortyogás. Ezúttal mégsem alhatott délig Szeretesörte, mert Brummantóné bekopogtatót hozzá. Elvégre a távirat azért távirat, mert sürgős, és ki tudja, mi áll benne.

A vaddisznó nehezen ocsúdott fel álmából. Hálósipkája félrecsúszott a fején, dühösen forgolódott a csíkos dunyha alatt, mire végre felfogta, miről van

szó. Meglehetősen pöszén rőfögött, mert az agyari egy pohárban áztak az éjjeliszekrényen, és már nem volt lehetősége, hogy észrevétlenül visszarakja őket a szájába. Ez is rendkívül felbosszantotta.

— Mutassza! — kapott a távirat után. — Mi az a sürgősz üzenet, amitől délig aludni szem lehet?... De ha nem fontos, megkeszerüli, amiért felébresztett!

Feltépte a zöld levélborítékot és silabizálni kezdte a belsejét.

— Reszkess... — mondta ki félhangosan, megdöbbenve olvasta tovább, csak a szemével. Brummantóné azt hitte, neki szólt az, hogy reszkesen, és mitagadás, nem sok híja volt. Riadtan állt az ágy lábánál, kötenyét gyűrögetve. Mi mindent kell még elviselnie? Miféle megaláztatás következik?...

Olyasmi történt, amire nem számított. A vaddisznó felordított és minden ízében reszketve felült az ágyban.

— Százágú kocsányos tölgyfa! — kiáltotta. — Ki hozta ezt?

— A sürgönyhordó gyík — hátrált Brummantóné, mert attól tartott, hogy a haragvó remete hozzávág valamit. Ehelyett az kiugrott az ágyból és elkezdett fel-alá rohangálni.

— Tyű, a mindenit! — mondogatta, és úgy tűnt, mintha meg is feledkezett volna Brummantóné jelenlétéről. Egyszer megtorpant egy pillanatra az éjjeliszekrényénél, gyorsan berakta az agyaráit, és akkor a mackó asszony félénken megkérdezte:

— Valami rossz hírt kapott? Talán halálesetről?

— Ellenkezőleg! — mordult fel Szeretesörte, és ettől magára eszmélt. A táviratot összegyűrve hirtelen a háta mögé dugta és hangot változtatott:

— Mit képzelsz? Csak nagyon meglepődtem... Erre nem számítottam...

— Akkor mégiscsak fontos, ugye?

— Rendkívül fontos!... Arról van szó, hogy... hogy... hogyan is magyarázzam meg magának...?

A vaddisznó a megfelelő hazugságot kereste, aztán gyorsan kivágta:

— ...Sürgős remete tanácskozásra hívnak... Igen, igen, ez a helyes kifejezés. A remete vadkanok értekezletére... Na, ne bámuljon, csak azért kiabáltam, mert éppen bikkmakkal álmodtam, amikor felvert. Ez az eredménye annak, ha valakit tapintatlanul ébresztenek...

— Igazán sajnálom — akarta mondani Brummantóné, de csak állt némán, és hihetetlen boldogság kezdte melengetni a szívét. Lesz egy remementes napja!...

Szertesörte azonban újra rámordult:

— Mit áll itt, mint a kétfülű fazék?... Azonnal indulnom kell. Gyorsan csomagolja össze, ami az éléskamrában van!

— Mindent? — képedt el Brummantóné.

— Az utolsó morzsáig!

— És nekünk mi marad?

— Kit érdekel?... Nekem pedig fontos az elegendő elemózsia, mert hosszú lesz az értekezés!...

Hát, ami azt illeti, Brummantóné elég hamar végzett a csomagolással, mert az éléskamrájában már alig akadt néhány falat. Félt, hogy a remete majd kevesli, de csodálatosképpen az most meg sem nézte, mi van a szatyorban, csak hihetetlen fürgeséggel magára kapkodta a holmiját —, mosakodni meg máskor sem szokott! — és már indult is, neki az erdő sűrűjének, mint akit kergetnek.

Brummantóné fejcsóválva nézett utána. Már szánta-bánta, amiért félelmében mindent becsomagolt és semmit sem mert maguknak visszatartani. Éppen saját magát korholva indult vissza a konyhába, amikor vidám hangokat hallott, és egyszerre három torokból tört elő az örömkialtás:

— Hurrá! Sikerült!... Elszaladt a vaddisznó!

Alig hitt a szemének, amikor megpillantotta a bocsait. A barlanghoz közeli bokrokból bújtak elő. Régóta ott lapultak, mert látni akarták, milyen

hatása lesz a táviratnak. Ujjongva fogták körül az anyjukat, és egymás szavába vágva mesélték el a történeteket, az meg azt sem tudta, higgye-e vagy sem, örüljön-e vagy szörnyülködjen, a fejét fogja-e vagy a bocsokat ölelgesse. Végül az utóbbi mellett döntött.

Kázmér szeme úgy ragyogott, mint a gyémánt!

— Elárulta magát a gonosz! Fél a papától, mert a papa él! Ugye örülsz, Brummantó mami?

— Hogyne örülnék, drágáim, hiszen most újra reménykedhetem, hogy mégiscsak hazajön mackóapátok.

— Biztosan hazajön! — bólogatott Barnabocs. Tarkabocs azt remélte, hogy talán még ma...

— Hatalmas medvetalp! — nézett körül Brummantóné. — És akkor mit talál itt?... Piszkot, felfordulást, üres kamrárt! Ezt a szégyenteljes Dagonyasáralját!

— Takarítsunk ki gyorsan! — javasolta Tarkabocs, és már perdült is a söprűért, vödörért, felmosórongyért. Barnabocs feltúrta az inge ujját, indult a tóra meghordani a vizet a súroláshoz, és hogy Brummantó anyu kimoshassa a maradék függönyöket.

— Édesbogyót, gombát is szedek ebédre — tette hozzá szolgálatkészen, aztán az öccsére nézett: — Hát te, Minibocs?

— Én már itt se vagyok! — rikkantott vidáman Kázmér. — Tüstént szaladok Setrepetihez és átfestetem vele ezeket a förtelmes táblákat, hogy itt újra Mackófüred legyen!

Mire Brummantó anyu fülönfoghatta volna, már el is tűnt a kis haszontalan, de ezúttal nem haragudott rá senki.

10

A bükkfa ágai között szokatlan csend honolt. A szél is unatkozott, mert nem volt mit lengetnie. A címfestő műhely tábláit gondosan összecsomagolták, az odúajtót bezárták. Kázmér megtorpant előtte. Körül se nézett, hanem erélyesen bekopogtatott:

— Nyiss ajtót, Setrepeti! Én vagyok itt, Minibocs!

Semmi válasz. Csak egy nagy dongó zümmögött egyhangúan valahol.

— Álomszuszék! — gondolta Kázmér, és újra kopogott. — Setrepeti! Ébresztő!

Néma csend.

Most már mindkét mancsával dörömbölt:

— Nyisd már ki! Nem hallod? Igazán én vagyok itt, a barátod! Nem mentem világgá!

— Kár! — szólt rá valaki a magasból. Öreg varjú néne üldögélt rosszkedvűen a bükkfa tetején. Most lejjebb röppent. — Kár ekkora lármát csapnod, fiacskám! És kár, hogy az orrodig se látsz!

Csőrével odabökött egy nagy, sárga, tavalyi falevélre, amit Setrepeti tüskézett ki a fa derekára. Ezen adta tudtára mindenkinek szép, piros ákombákomokkal, hogy: „Ma nem dolgozom. Cirkuszba mentem kukucskálni.”

A kis bocs a váratlan csalódástól a moha-lábtörlőre tottyant. Úgy érezte, mindjárt szétpattan a türel-

metlenségtől, amiért nem oszthatja meg a barátjával óriási örömét. Ezt nem lehet kibírni!

Nem is sejtette, hogy Nagyrókáné ugyanígy sóhajtott fel, valahol az erdő túlsó szélén, ahol már kíváncsi réti pipacsok leskelődnek be az árnyas sűrűségbe és békarokkán sodor nappal arany sugárszálat, éjjel ezüstös holdselymet láthatatlan ujjával a szél.

Ott kempingezett a róka asszonyság egy árnyas lapulevélsátor alatt, és semmit sem vett észre szép környezetéből, csak azt, hogy már megint tűz a nap és neki nincs somvirág napernyője, és hogy amíg távol volt az éjjel, addig a szomszéd sátorba beköltözött egy vadászgörény. Ezt nem lehet kibírni! Hát

már sehol sem nyaralhat kellemesen az idén? Egészen behúzódott a sátrába és bekapcsolta a pásztortáska-rádiót. Éppen a kacsatánc ment. Ettől kissé megvigasztalódott. Elnyúlt a puha fűvön, úgy hallgatta elandalodva és frissen bodorított, lombos farkával verte az ütemet. Félig hunyt szeme előtt kacsalábak és kacsacombok jelentek meg, aztán egy csodálatos kacsamáj... Bárcsak ne kellene mindig vigyáznia az alakjára! Kacérkodni kezdett a gondolattal, hogy egyszer mégis lesétál a faluba, az ólakig. Attól még nem fog elhízni... De aztán eszébe jutott, hogy a kövér Rőtfülűnének milyen rút az árnyéka holdfényben, és összerázkódott. Gyorsan át akart kapcsolni valami diétás zenére — amiben csak a káposzta kerek, vagy a búzakalász érik —, hogy elűzze a kísértést, amikor megrendült a föld. Dübörgő léptek közeledtek, valaki egyenesen nekirohant a lapulevél-sátornak, átszakította az oldalát, rálépett Nagyrókané farkára, azt se mondta, hogy „oppardon”, csak hasra esett, egyenesen rá a táskarádióra, ami természetesen nyomban elnémult.

— Égszakadás, földindulás! — visított Nagyrókané, s a következő pillanatban minden összeomlott, mert a csörtető jövevény agyari beleakadtak a sátoztartó indákba.

A kempingszomszédok összefutottak, segítettek, ahogy tudtak, de még így is időbe telt, amíg mind a ketten kikecmeregtek a sátorlapok rongyos maradványai alól. Akkor pillantotta meg Nagyrókáné a tettest.

— Nézzék csak a szemtelen vaddisznaját! Csörtet bele a nagyvilágba és összedönti a sátramat!

— Minek állította az utamba? — rőfögött sértődötten Szerkeszörte. — Nem érek rá kerülgetni, nagyon sietek.

— A táskarádiómat is eltaposta!

— Mert elgáncsolt és belebotlottam.

— Jajaj, micsoda kár!

— Ne óbégasson, Nagyrókáné! Minek annak pásztortáska-rádió, aki csak harmadosztályú lapulevél alatt kempingezik?

A vaddisznó közben feltápáskodott és indulni akart, de Nagyrókáné harciasan elébe állt:

— Ez is maga miatt van, kiállhatatlan remete! Elrontotta a nyaralásomat, mert mindenkit elüldözött Brummantóék barlangjából!

— Most visszamehet, ha tetszik! — ajánlotta Szer-tesörte, és megint megpróbált tovább menni, de amerre csak lépett, Nagyrókáné minduntalan elébe állt. A vaddisznó egyre idegesebb lett ettől a játéktól, Nagyrókáné pedig egyre jobban belejött.

— Nicsak! — mondta gúnyosan —, talán bizony magát is elüldözte onnan valaki? Most látom, hogy minden sörtéje remeg! Hahaha!... Reszkess, vaddisznó!

Ettől a két szótól Szer-tesörtének földbe gyökerezett mind a négy lába.

— Mit mondott?...

— Hát azt, hogy reszkess, vaddisznó! — ismételte meg kacagva Nagyrókáné, de mindjárt el is csuklott a hangja, mert Szer-tesörte nekiszegezte két hatalmas agyarát:

— Miért mondta??

— Nem is tudom... csak eszembe jutott. Valahol hallottam ezt a szöveget... — magyarázta Nagyrókáné kissé hebegve, és most már ő hátrált lépésről lépésre a vaddisznó elől, aki tovább faggatta:

— Hol hallotta??

— Na, ne jöjjön olyan közel!... Ugy emlékszem, az erdei távíró hivatalban.

— Kitől hallotta?

Nagyrókáné nem tudta mire vélni, hogy egy remete hogy lehet ennyire ideges. Szeretett volna felülkerekedni ebben a kínos helyzetben. Kedélyeskedni próbált:

— Akárki mondta, nagyszerűen hangzik: reszkess, vaddisznó! Nem úgy találja?

Szertesörte most már ordított:

— Azonnal mondja meg, kitől hallotta!

A kemping-szomszédok ekkor már sehol sem voltak láthatók. Fák mögé, bokrok közé bújtak, onnan integettek Nagyrókánénak, hogy feleljen ennek a vaddisznónak, mert ez mindenre képes. Nagyrókáné mégis igyekezett megőrizni a méltóságát.

— Hátrább az agyarakkal, bárdolatlan fickó! — mondta. — Ha mindenáron tudni akarja, attól a bocstól hallottam ezeket a szavakat, aki táviratot adott fel magának.

Szertesörte elvörösödött:

— Nekem?

— Bizony! És úgy írta alá, hogy „barnamedve!” Hahaha! Az az icipici bocsl!

Nagyrókáné megérezte, hogy ismét fölényben van, és felszabadultan kacagott. A vaddisznó megrázta magát. Iszonyú mérges lett.

— Bükkmakkrázogató teringettét! Mi van ezen nevetnivaló?

Nagyrókáné most már az oldalát fogta, előre-hátra hajladozott, a nevetéstől könnyei potyogtak, úgy válaszolta:

— Hát az, hogy az a kis gubanc, az a Minibocsl alaposan megtréfálhatta magát! Hahaha...!

11

A medvebarlang csodaszép lett! Minden ragyogott a tisztaságtól. A falakat fehérre meszelték, a teraszt lesöpörték, a virágokat meglocsolták, a küszöböket lesúrolták. Az ablakokban újra fehér függönyök lengtek, virágok mosolyogtak, bent a konyhában csillogtak az elmosogatott edények. Kint pedig, a környező fákon megszólaltak a rigók. A délutáni nap fennakadt az erdő koronáján, onnan nézett le az újjávarázsolt Mackófüredre és úgy határozott, hogy addig nem megy le, amíg ki nem gyönyörködte magát benne!

Brummantóné csipkés kötényt kerített maga elé, és hosszú idő után újra belenézett a tükörbe, hogy a szomorú fekete helyett tarka kendőt kössön a fejére.

Tarkabocs minden barlangszobába virágot vitt. A konyhaasztal közepére is jutott egy csokorral. Ügyesen rendezgette a sok mosolygó margarétát, kék katángot, sárga pimpót, erdei vadmályvát.

— Ugye szép, Brummantó mami? — kérdezgette közben.

— Nagyon szép, kislányom! Csak díszítgesd a barlangunkat, most már érdemes!

Barnabocs lelkenedezve rontott be hozzájuk:

— Újra szól a telefon! Már ketten kértek szobát a hét végére. Megint lesznek fürdővendégeink és megtelik a mézesbödön, mire a papa hazajön.

- De hol lehet? — töprengett Tarkabocs.
- Talán a rokonoknál — vélte Brummantóné.
- Ilyen sokáig?
- Biztosan tartóztatták és ottfelejtette magát.

Mackóapátok vendégségből mindig nehezen tudott hazaindulni.

— Különösen, ha méhsörrel kínálták! — kacsintott össze Barnabocs Tarkaboccsal, és ezen elkezdtek nevetni. Brummantó anyu nem haragudott a huncut megjegyzésért, inkább együtt nevetett velük.

A furcsa zajt csak akkor hallották meg, amikor már csöndesedett a jókedvük. Mi ez...? Talán a szél rázza a gallyakat? Nem, nem! A szél szelíden számlálgatta a fák levelét és nem volt kedve vihart kavarni. Lépések közeledtek! De milyen léptek!

Nyögött a fű, gurult a kő, reccsent a földre hullott száraz ág! A bocskok még a lélegzetüket is visszafojtották, úgy füleltek, Brummantóné szíve pedig majd kiugrott a helyéből.

— Halljátok? Valaki jön!

A léptek döngve közeledtek.

— Egyenesen idetart! Tudja az utat! Ó, talán máris ő az?

A léptek megálltak az ajtó előtt. Brummantónéból félig sírva, félig nevetve szakadt fel a reménykedő kiáltás:

— Te vagy az, drágaságom?! — és ölelésre tárt karokkal indult az ajtó felé, de mielőtt kinyithatta volna, valaki gorombán berúgta.

— Én vagyok! — mordult fel a jövevény, és ott állt előttük teljes nagyságában Szerkeszörte!...

Brummantóné kitárt karja úgy hullott le, mint két vihartörte ág. A bocsok felsikoltottak és egymásba kapaszkodtak ijedtükben. A vaddisznó megállt a küszöbön és kárörvendően végigmérte őket:

— Na, mi az? Ennyire meglepődtek?

— I... igen... mitagadás... hiszen azt mondta... — hebegett szegény Brummantóné, de Szerkeszörte közbevágot:

— Elmaradt az értekezés! Előfordul az ilyesmi. — Aztán gúnyosan tette hozzá: — De úgy látom, itt azt remélték, hogy nem is térek vissza! Mi?... Eltüntették a fekete lábnyomaimat! Virágot szedtek örömeükben! Pfuj, háládatlan társaság! Talán még a szobámat is kitakarították? Hadd lássam!

Árkon-bokron át rohant idáig, tócsákon gázolt keresztül, és most sáros lábbal indult volna befelé, de Tarkabocs hirtelen összeszedte a bátorságát és eléje perdült:

— Azt már nem! Oda nem lép be sáros lábbal!

Szerkeszörte elvigyorodott, de ez a vigyorgás félelmetes volt.

— Nini, a mackókislány! Anyuka szeme fénye! Milyen harcias lett!

Tarkabocsnak apró szikrák villogtak a tekintetében, amikor toppantott:

— Nem azért takarítottunk, súroltunk körömkö-pásig, hogy most mindent tönkretegyen!

Barnabocs, fiú léte, nem akart lemaradni bátorságban a testvére mögött. Ő is a vaddisznó elé állt:

— Ha nem tetszik, menjen vissza a vadonba! Remetének az való!

Szertesörte felfortyant:

— Majd megmutatom én mindjárt, mi való az ilyen szemtelen bocsoknak!

Ezt már Brummantóné sem hagyhatta annyiban. Harciasan vetette magát a vaddisznó és a bocsai közé:

— Ne bántsa őket, mert megkörmölöm!

— Engem? Hahaha! — kacagott vérfagyasztóan a vaddisznó. — Térjen észre, Brummantóné! Az agyarak nálam vannak!

Elkezdte csattogtatni őket és lépésről lépésre közeledett a bocsait védelmezve maga mögé bújtató mackó asszonyához. Az szegény könyörgésre fogta a dolgot:

— Ne vicsorgasson ezekre az ártatlanokra! Nem bántották...! Édes kis bocsaím, jobb, ha félreálltok az útjából, úgysem tehetünk semmit.

— Dehogynem! — kiáltott Szertesörte és hirtelen az asztalhoz robogott. Rádobta magát egy székre, hogy csak úgy nyekkent: — Ide az ebédemet! Akkora bikkmack-tortát akarok, mint egy malomkerék!

— Egy gyűszűnyit sem tudok sütni — felelte Brummantóné. — Nincs miből. Mindenemből kifosztott.

A vaddisznó gonoszul rámutatott a fogason lógó, hímzett mackónadrágtartóra:

— Hát az ott micsoda?

— Mit akar vele?

— Adjá el a tányértalpadi zsibvásáron, ha nincs egyebe!

Brummantóné a fogashoz rohant, lekapta a nadrágtartót és a szívéhez szorította.

— Ezt a drága emléket?... Soha!

Szertesörte sem volt rest. Felpattant és úgy kitepte a nagy becsben tartott darabot a mackóné mancsából, hogy szegény majd hanyatt esett.

— De bizony, eladja, ha mondom, csakhogy előbb jól elnadrágolom vele a legkisebbik csemetéjét! Hol az a csibész?

— Nem tudom — felelte Brummantóné —, de ha tudnám, akkor sem mondanám meg!

Szertesörte fenyegetően lóbálta a nadrágtartót és a bocskok felé indult:

— Ti sem tudjátok? Ki vele! Hol az a semmirekellő gubanc?

— Nem tudjuk! Nem tudjuk! — szepegték azok, miközben azt lesték, hogy merre nyerhetnének egérutat.

Szertesörte vésztióslóan rőfögött:

— Nem igaz! Engem nem lehet becsapni! Utoljára kérdem, hol az a Minibocsk?

A nadrágtartót magasra emelve megforgatta a levegőben, hogy aztán lecsapjon vele, ám ebben a pillanatban felcsendült Minibocsk hangja a háta mögöl:

— Engem tetszik keresni? Itt vagyok!

Ott állt a nyitott ajtóban a küszöbön, ártatlan képet vágva, gyanútlanul és védtelenül.

Brummantóné belekapaszkodott az asztal szélébe, mert úgy érezte, hogy menten elájul.

— Drága kis bocskom! — kiáltotta utolsó erejével.
— Fuss, amerre látsz!

— Dehogysis futok! — válaszolta Minibocsk —, hiszen hazahoztam a papát!

Ragyogó arccal, diadalmasan lépett beljebb, hogy utat engedjen idősebb Brummantó Kázmér hatalmas barnamedvének, akinek a termete betöltötte az egész ajtókeretet.

— Brumm! — mondta olyan hangon, mintha az ég dörögne. — Jó napot, kedves családom!

Nincs az a pille, amelyik utánozni tudta volna Brummantónét, amint a párja karjába repült! Hang nem jött ki a torkán a váratlan boldogságtól; annál nagyobb lármát csaptak az ujjongó bocsok:

— Papa! Papa! — és szaladtak ők is az apjukhoz, simogatták, csodálták, rácsimpaszkodtak, egészen megfélemeztek Szeresörtéről, a réműletről, ami néhány pillanattal ezelőtt még összeszorította a torkukat. A vaddisznó kezéből kiesett a nadrágtartó.

— Jaj nekem! — nyögte és körülnézett, hogy merre menekülhetne, de az ablak túlságosan kicsi volt, az ajtónál pedig az örvendező mackócsalád elállta az utat. Brummantónénak végre megjött a hangja:

— Alig hiszek a szememnek! — ölelgette a párját.
— Dörmög a fülemben, hogy csakugyan te vagy az!

— Hát persze, hogy én vagyok, édes tányértalpú feleségem — simogatta meg Brummantó papa. — De mit keres itt ez az idegen?

Átnézett a felesége válla felett és megpillantotta Szeresörtét, aki úgy megijedt, hogy majd elsüllyedt, de mivel így sem sikerült eltűnnie, alázatosan szűkölni kezdett.

— Semmit, semmit, éppen távozni szándékoztam. Már itt se vagyok!

Gyorsan ki akart osonni mellettük, de Brummantó papa határozott mozdulattal lerázta magáról a családját, és csak úgy döngött a barlangpadló, amint a vaddisznó elé lépett.

— Megálj!... Ismerlek, gonosz útonálló! Eltévedtem a hóesésben, te pedig verembe csaltál és

elloptad a nadrágtartómat. Azt hitted, vadász-
zsákmány lesz belőlem, de tévedtél. Most leszámolunk!

— Jajajaj, ne! Még ne! Előbb mindent megmagyarázok! — kapkodta a fejét Szerkeszte és kétségbeesve próbált kitérni a haragos medve elől, de hiába. Brummantó papa nyakon ragadta és megrázta, mint egy porrongyot.

— Mit akarsz magyarázni? Mindent tudok. Minibocs elmesélte. A jótevőmnnek merted nevezni magad? ... Sűrűben bujkáló gazfickó vagy!

— Ne ... ne ... ne bántson! — jajveszékelt a vad-disznó. — Nem tehetek semmiről! A konda tehet róla, hogy elkallódtam! Miért nem vigyáztak rám jobban? Olyan nehéz vadmalac-korom volt! Hátrányos helyzetbe kerültem és senki sem segített! Valamiből nekem is élni kellett ...!

— Szélhámosságból? Gonoszságból?

Brummantó papa újra megrázta a hátrányos helyzetű remetét, hogy csak úgy zizegtek a sörtéi. Minibocscs felujjongott:

— Micsoda mancsod van, papa!

A vaddisznó kapálózott:

— Ez nem járja! Panaszt teszek!

— Kinek? — mordult rá a barnamedve.

— Fűnek, fának! Elmondom, hogyan bánnak itt egy remetével!

— Úgy, ahogy megérdemli! — mondta Brummantó papa, és jobbról is, balról is két akkora nyaklevest adott Szerthesörtének, hogy az menten kiköpte mind a két agyarát. Ettől teljesen összeomlott és sírva fakadt.

— Végem van! Tönkretettek! Mit ér egy vaddisznó agyarak nélkül?

— Hiszen csak mű-agyarak voltak. Túrni anélkül is lehet, de fenyegetni senkit sem fogsz többé!

— Úgy van! Úgy van! — lelkendeztek a bocscok. — Minek az agyar egy remetének?

— Akárki megtámadhat, nincs már fegyverem! — jajveszékelt Szerthesörte és megpróbálta visszakarintani a kiesett agyarait, de Brummantóné rávert a söprűvel az orrára:

— Takarodj innen, amíg szépen mondjuk!

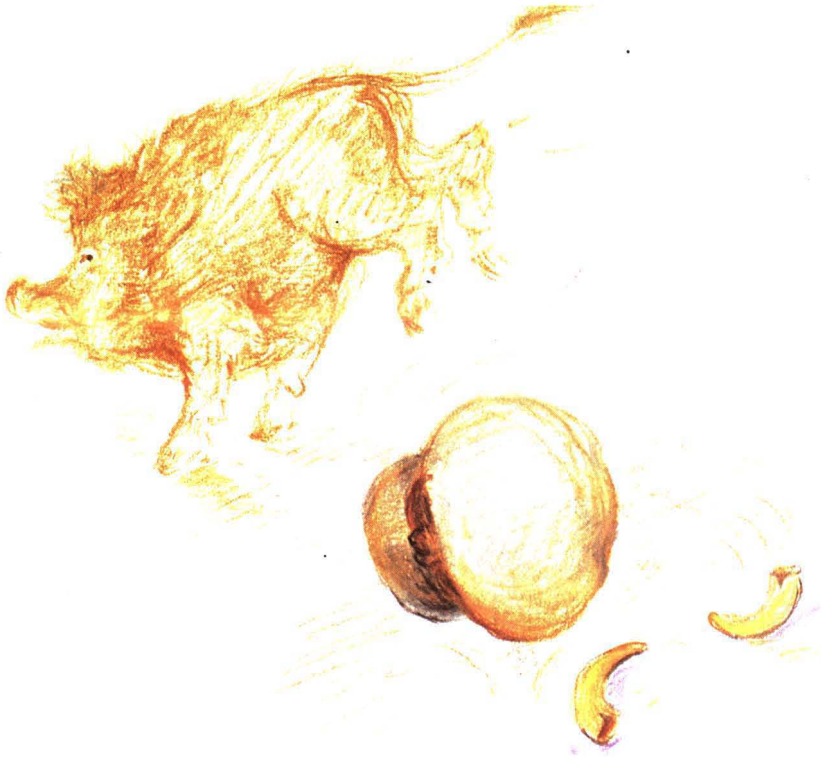
Nosza, a bocsok is felkaptak valamit, ami éppen a kezük ügyébe került: Barnabocs a piszkavasat, Tarkabocs a sodrófát, Minibocs meg — jobb híján — egy légycsapót, azzal kergették körbe Szertesörtét az asztal körül, nagyokat csapva a hátára. Az már menekült volna, de a tehetetlen méregtől piros köd borult a szemére és nem találta a kijáratot. Végül Brummantó papa penderítette ki az ajtón:

— Meg ne lássalak még egyszer Mackófüreden!

— Jajajaj! Vége mindennek, nincs többé tele tál, vetett ágy! — óbégatott Szertesörte és úgy rohant neki az erdőnek, mint aki a világ végéig sem akar megállni. Lehetséges, hogy valahol még most is szalad...

A bocsok ujjongtak, azt se tudták, hová legyenek örömükben. Brummantóné újra boldogan borult a párja nyakába:

— Ó, kedves Brummantóm! Csakhogy ezt a napot is megértük! De hát hol voltál ilyen sokáig?

Mackó papa leült a virágcsokros konyhaasztal mellé, lapátnyi mancsát fáradtan a tarka abroszra ejtette és nagyot sóhajtott:

— Cirkuszosok találtak rám és magukkal vittek. Keserves élet volt! Esténként zenére táncolnom kellett; hordó tetején topogtam, létrára kapaszkodtam...

Mesélni kezdett a cirkuszciról. A bocskok tágra nyílt szemmel hallgatták. Brummantóné hol könnyekre fakadt, hol szörnyülködött, hol meg büszkeség da-

gasztotta a szívét, hogy lám, az ő bozontos mackópárja ott is megállta a helyét.

— Legalább megtapsoltak? — kérdezte végül.

— Cukrot is adtak! De mit ért mindez, amikor rab voltam és egyre csak hazavágytam?! Állandóan azt lestem, hogy mikor szökhetnék meg. Aztán egyszer csak jött ez a gyerek...

A medvemancs most Minibocs buksi fejére tévedt, és mintha nem is ugyanaz lett volna, amelyik Szeretesőtét megleckéztette, úgy simított végig a kis gubanon, mint a leggyöngédebb májusi fuvallat.

— Te??? — fordultak feléje a testvérei, és még Brummantó maminak is tátva maradt a szája.

— Igen, én! — mondta Minibocs, majd bocsánatkérően hozzátette: — Ne haragudj, mami, de Setrepeti nem volt otthon és én utánamentem, hogy mindent elmeséljek neki... meg azért is, hogy én is bekukucskálhassak a cirkuszba. Olyan kíváncsi voltam, hogy milyen lehet!

— Láttad táncolni a papát? — kérdezte izgatottan Tarkabocs.

— Nem, mert kiderült, hogy csak este lesz előadás. De megláttam őt egy nagy ketrecben, a sátor mögött.

— Ketrecben?... Ó, ó, mit kellett megérned! — sopánkodott ismét Brummantóné és szeme elé

kapta a köténye csücskét, de Minibocs vidáman folytatta:

— Most örültem ám, hogy ilyen kicsi vagyok! Úgy oda tudtam osonni hozzá, hogy senki sem vett észre!

— De hát hogyan nyitottad ki a ketrec ajtaját? — hitetlenkedett Barnabocs.

— A dísztüskével! Éppen beleillett a zárba. Igaz-e, papa?

— Igaz bizony! — bólogatott Brummantó papa.

— Magam is alig hittem a szememnek.

— Minibocs túltett valamennyiünkön — ismerte be Tarkabocs. Brummantóné újra meghatódott, úgy szipogta:

— És én még bántódtam miatta, amiért ilyen picike!

— Ejnye, brumma-brumm! — pirított rá a mackópárja —, hát nem tudod, hogy magból lesz a cserfa is?

A kis bocs hálásan törleszkedett az apjához.

— Olyan jó, hogy megint itthon vagy! Most majd nem mernek csúfolni az erdei gyerekek!

— Én azt hiszem, többé amúgy sem csúfolnának — vélte Brummantó papa, és alig mondta ki, odakintről nagy z sivaj hallatszott. — Nézz ki, Barnabocs, mi ez?

Barnabocs készségesen ugrott az ajtóhoz.

— Egy csapat erdei gyerek jön, Setrepetivel az élen!

— Jaj! — mondta Minibocs és segélykérően felpillantott az apjára.

— De virágcsokor és lépesméz van náluk! — jelentette Tarkabocs, aki közben az ablakhoz szaladt és hátrasandított az öccsére: — Lomposka is köztük van!

Akkor már ott állt Setrepeti a küszöbön, nyomában a vidáman tolongó bocsokkal, őzgidákkal, süngyerekekkel.

— Mit akartok itt ennyien? — kérdezte Barnabocs.

— Megünnepelni a nap hőségét! — felelte Setrepeti.

— Minibocsof??

— Nem! — kiáltották egyszerre valamennyien —, hanem ifjú Brummantó Kázmért!

EGYETEMI NYOMDA – 89.7700 BUDAPEST, 1990
FELELŐS VEZETŐ: SÜMEGHI ZOLTÁN IGAZGATÓ

